

BIBLIATANULMÁNYOK

*Pál első és
második levele a
thesszalonikaiakhoz*

Írta: Jon Paulien

TANÍTÓI MELLÉKLET

2012. július, augusztus, szeptember

Copyright © Hetednapi Adventista Egyház, 2012

Copyright © *Jon Paulien*, 2012

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Hegyiné Tóth Judit*

Lektorálta: *Bérces Ágnes*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednapi Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Fenyvesi Eszter*

E-mail: feszter@adventista.hu

Telefon: 06-30-664-3000

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely*, Debrecen

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: Az evangélium eljut Thesszalonikába	4
2. tanulmány: Kapcsolatok ápolása	10
3. tanulmány: Thesszalonika Pál korában	16
4. tanulmány: Boldog és hálás	22
5. tanulmány: Az apostolok példája	28
6. tanulmány: Örök barátok	34
7. tanulmány: Szent élet	40
8. tanulmány: A Krisztusban meghaltak	46
9. tanulmány: Végső események	52
10. tanulmány: A gyülekezeti élet	58
11. tanulmány: Ígéret az üldözötteknek	64
12. tanulmány: Az Antikrisztus	70
13. tanulmány: A gyülekezet hűségének megtartása	76

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

◦ www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

◦ www.ted-adventist.org

Newbold College:

◦ www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

◦ www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

◦ www.adventista.hu/det

Tiszavidéki Egyházterület:

◦ www.adventista.hu/tet

Advent Kiadó:

◦ www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

◦ www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

◦ www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

◦ www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

◦ www.adventista.hu/bibliatanulmanyok

Az evangélium eljut Thesszalónikába

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: *Apostolok cselekedetei 17:1-4*

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Krisztus szenvedése és halála ószövetségi próféciaák beteljesedése.

Érezni: Legyünk bizonyosak abban, hogy nem hiábavalóság, amiben hiszünk! Hitünk Isten legnagyobb szabású tervében gyökerezik, amelynek célja a világ megmentése.

Cselekedni: Beszéljünk másoknak is hitbéli meggyőződésünkről!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. „Megöletett e világ alapítása óta”

- A** Jézus a Bárány, „aki megöletett, e világ alapítása óta” (Jel 13:8). Mit mutat ez a világ megmentésére irányuló mennyei tervről?
- B** Miért kellett Krisztusnak szenvednie és meghalnia, hogy a világ eredeti állapota helyreállhasson? Miért nem hunyhatott szemet Isten az első emberpár bűne fölött?
- C** Krisztus „a mi húsvéti bárányunk” (1Kor 5:7). Miért?

II. Vére árán

Vajon mit érezhettek az egyiptomi szolgaságban élő zsidó családok elsőszülött gyermekei húsvétkor, azon a bizonyos reggelen?

III. Bizonyosságtevésünk oka

Az üdvösség ajándékáért érzett hálánk hogyan készítet Istenért élni?

Összefoglalás: Krisztus szenvedése és halála nem az igazság kudarca volt, hanem így teljesedett be a világ megmentésére irányuló mennyei terv. E felismerés erősítheti az Isten Igéjébe és szeretetébe vetett bizalmunkat, ahogyan a thesszalónikai új hívőket is erősítette annak idején.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Krisztus szenvedése és halála nem tekinthető az igazság kudarcának, hanem annak a mennyei tervnek a szerves része, amely a bűn problémájának megoldására és a bűnösök Istennel való töretlen kapcsolatának helyreállítására született.

Tanítók részére: Miért írja a Biblia, hogy a világ megmentésére irányuló mennyei tervhez szükség volt a Messiás szenvedésére és halálára? E heti tanulmányunkban erre a kérdésre keressük a választ.

2010. augusztus 5-én 700 000 tonnányi kő omlott egy chilei nemesfém-bánya fő aknájába. 33 bányász több mint 700 méterrel a földfelszín alatt rekedt. A mentőcsapatok túlélők után kutatva kis lyukakat fúrtak a bánya felszínének különböző pontjain. Már majdnem feladták a reményt, amikor a 17. napon az egyik fúró a következő üzenetet tartalmazó papírt hozta a felszínre: „33 ember van az óvóhelyen. Mindannyian jól vagyunk.” Bár éhhalál fenyegette a bányászokat, csodával határos módon életben maradtak. Odafenn azonnal terveket dolgoztak ki egy mentőakna fúrására. Sokan csalódottak voltak, amiért a mentőakna fúrása két hónapnál is tovább húzódott, mások pedig a kemény sziklába mintegy 700 méternyire hatoló járat keskenysége miatt aggódtak. Miért nem építhettek ki szélesebb járatot? A részletes mérnöki magyarázatok mellett a legegyszerűbb válasz a következőképpen szólt: a mentőakció sikere követelte meg a keskeny járatot. Egy szélesebb menekülési út a 100 évesnél is öregebb, szinte teljesen kitermelt bányában túlságosan veszélyes lett volna.

Elmélkedjünk: A chilei bányászok szorult helyzete arra emlékeztet, hogy nekünk is szükségünk van Isten megmentő segítségére. Mennyit fontos megértenünk a megváltási terv „szükségességének” részleteiből?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Krisztus szenvedésének és halálának szükségszerűsége

(ApCsel 17:1-4)

Lukács szerint az a thesszalonikaiakhoz intézett evangéliumi tanítás központi mondanivalója, hogy Krisztus szenvedésének és halálának oka

nem valamiféle tragikus tévedés, hanem Istentől elrendelt „szükségszerűség”. A „szükség”-nek fordított görög szó („dei”) különös hangsúlyt kap Lukács írásaiban: 18-szor fordul elő az evangéliumában és 22-szer *Az apostolok cselekedeteiben*. Lukács ezzel a szóval igyekszik rámutatni, hogy Jézus életének eseményei nem véletlenül történtek, hanem az emberiség megváltására irányuló mennyei terv részét képezték, amint a Szentírás is beszámol róla.

Legelső alkalommal akkor használja Lukács ezt a szót, amikor József és Mária szem elől téveszti a 12 éves Jézust Jeruzsálemben (Lk 2:41-51). Amikor végre rábukkannak a templomban, Jézus azt mondja nekik, hogy nem kellene csodálkozniuk, amiért ott találják, hiszen Atyja házában „kell” lennie. Számos más esetben ugyanez az üzenet jelenik meg *Lukács evangéliumában*, amikor Jézus életének különböző feladatairól beszél: a mennyei rendelés szerint *kell* hirdetnie az evangéliumot (Lk 4:43), segítenie *kell* a béna asszonyon szombaton (13:16) és Zákheusnál *kell* vacsoráznia (19:5). Leggyakrabban azonban szenvedésének, elutasításának és végül halálának szükségszerűségéről van szó (13:33; 17:25; 22:37; 24:7, 26).

A fenti események többségének háttérében nem nehéz meglátni a „szükségszerűséget”, mint amikor arról van szó, hogy Isten szeretetének megnyilvánulásához meg kell gyógyítani valakit, de vajon miért volt „szükség” Jézus szenvedésére és halálára Isten megváltási tervében? Miért nem hunyhatott szemet Isten a bűn felett, hogy egy második esélyt biztosítva elkerülhesse saját halálát?

A bűn elnézése talán könnyű megoldásnak tűnne, azonban nem tehetne volna meg anélkül, hogy igazsága és szentsége tekintetében meg ne alkudott volna. A bűn problémáját nem lehet egyszerűen megoldani. A bűn gonosz; szenvedést és halált okoz, és teljes mértékben ellenkezik Isten jellemével. Elbagatellizálásával annak létét igazolta volna. Ezt pedig Isten nem tehetett meg. Lényének természete követelte meg, hogy a bűn problémáját megoldja. A szeretet Istene azonban a kegyelmet is fel akarta kínálni a bűnösök számára.

Azért, hogy a bűn problémáját igazságosan kezelje, de a bűnösökkel szemben is kegyelmet gyakorolhasson, Isten úgy döntött, magára veszi bűneink büntetését. Elküldte Jézust helyettesünnként. Jézus olyan halált

halt, amelyet mi érdemelnénk, hogy olyan életet élhessünk, amelyet Ő érdemel. Pontosan erről beszél Pál Róm 3:26 versében, amikor azt mondja, hogy Jézus halála tette lehetővé Isten számára, „*hogy igaz legyen Ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való*”.

Elmélkedjünk: A Biblia több helyen is azt írja Istenről, hogy igazságosan kezeli a bűn problémáját, ugyanakkor szeretetet tanúsít a bűnösök iránt. Hogyan torzulna Isten képe, ha e két vonás valamelyikére nagyobb hangsúly kerülne?

II. A kereszt „*bolondsága*” (Róm 1:16)

A korai keresztények szemében Krisztus szenvedése és halála Isten megváltási tervéhez szükségszerűen hozzátartozott, de a zsidók és a pogányok ezt egészen másként látták. Az elképzelés, miszerint a régóta várt Messiásnak kereszthalált kell szenvednie, nevetségesnek tűnt a zsidók szemében. Nem azért várták a Messiást, hogy Izráel ellenségei keresztre feszítsék, hanem hogy legyőzze azokat! A rómaiak is úgy gondolták, hogy a keresztények tévedésben élnek Jézus követésével kapcsolatban. Ki imádna egy olyan embert, aki legalábbis római szemmel nézve megfeszített bűnöző? A világ a keresztben a szégyen és a vereség jelképét látta, nem a tiszteletét.

Egy Pál apostol korabeli római falfirka alapján következtethetünk arra, hogyan gúnyolták az akkori keresztényeket a hitük miatt. Érdekes, hogy *Alexamenosz falfirkája* valószínűleg a legkorábbi rajz Jézus keresztre feszítéséről. A képen a megfeszített ember feje helyére szamárféjet rajzoltak, a kereszt előtt pedig egy fiatal térdre borulva imádkozik. A kép alatt a következő olvasható: „Alexander imádja istenét.” Nyilvánvaló, hogy bolondnak nézték a keresztényeket Jézusba vetett hitük miatt. Pál nem véletlenül figyelmezteti a római hívőket, hogy ne szégyelljék a megfeszített és feltámasztott Jézus evangéliumát, hanem legyenek arra büszkék (Róm 1:16), mert Krisztus a kereszt „*bolondsága*” (1Kor 1:18) által győzte le a bűn és a halál erejét.

Elmélkedjünk: Jézus keresztjének üzenetét ma is sok hitetlen ember kigúnyolja. Hogyan bátoríthatnánk egyházunk tagjait, hogy ne „szégyelljék” a keresztet, hanem inkább dicsekedjenek vele?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Tanítók részére: A következő kérdések segítségével gondolkozzunk el közösen arról, hogy a Biblia szemszögéből miért volt szükség Krisztus halálára!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) A feltámadás után Lukács beszámol arról, hogyan dorgálta meg Jézus két tanítványát az Emmaus felé vezető úton, amiért nem ismerték fel az ószövetségi írásokból, hogy a Messiásnak szenvedésben és elutasításban „kellett” részesülnie. Milyen eseményeket és/vagy történeteket találunk az Ószövetségben, amelyek Jézus halálának „szükségességére” mutatnak?
- 2) A Szentírás mely történetei és eseményei tűnhetnek az igazság kudarcának vagy sikertelenségének az idő egy adott pillanatában, ha a teljes történet végét nem ismernénk? Hogyan bátoríthat ez bennünket ma keresztény életünkben?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) Vajon miért nehéz elfogadni még ma is a kereszt üzenetét?
- 2) A szenvedés jelenléte a világunkban az egyik legnehezebben magyarázható kérdés. Sokakat tart távol attól, hogy hinni tudjanak a mindenre képes, szerető Istenben. Bár természetesen nincs egyszerű és gyors válasz a szenvedés problémájára, minek a vigaszát és reménységét találhatjuk Krisztus értünk vállalt, szükségszerű szenvedésében?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Sok embernek eszébe sem jut, milyen nagy szükség volt arra, hogy Jézus a helyünkre álljon. A következő tevékenység segítségével a résztvevők először saját tapasztalataikra visszagondolva elmélkedhetnek e témáról.

Tevékenység: Kérjük meg csoportunk tagjait, hogy gondoljanak vissza életük olyan eseményeire, amikor valakinek a segítségére szorultak! Mi történt volna velük az illető segítsége nélkül? Hogyan fejezték ki hálájukat viszonzásképpen? Hallgassunk meg néhány történetet, majd a tanulmányunkhoz visszakanyarodva tegyük fel a következő kérdéseket! Mi történt volna velünk Isten segítsége nélkül? Hogyan fejezzük ki a hálánkat viszonzásképpen?

ÖT HÉT, AMI MEGVÁLTOZTATTA AZ ÉLETEM

Madagaszkáron élek. Ahhoz, hogy megkaphassam a diplomám, teljesítenem kellett egy öthetes mezőgazdasági gyakorlatot, de sehol nem fogadtak. Az unokatestvérem ajánlotta, aki a Zürcher Adventista Egyetemre jár, hogy keressem fel az egyetem gazdasági igazgatóját. Az adventista vallást meglehetősen szigorúnak tartottam, de amikor felvettek, tudtam, hogy nincs más választásom.

Az iskola jó benyomást keltett bennem. A diákok barátságosak voltak, az unokatestvérem pedig befogadott az otthonába. Minden nap keményen dolgoztunk, de péntek délután az igazgató hazaküldött, hogy felkészülhessünk a szombatra. Este az egész család együtt énekelt és imádkozott, majd elmentünk a gyülekezetbe. Két hét elteltével nagyon jól éreztem magam. Egyre jobban vártam a szombatot, és nemcsak a pihenés miatt. Amikor édesanyám felhívott, figyelmeztetett, hogy maradjak hűséges a családnak vallásához. A kíváncsiságomat azonban képtelen voltam legyőzni. Egyre több kérdésem lett a Bibliával és az adventisták hitével kapcsolatban. Amikor belelapoztam a *Pátriárkák és próféták* c. könyvbe, le sem tudtam tenni. Más könyveket is sikerült elolvasnom.

Az öt hét alatt sokat tanultam a mezőgazdaságról, de komoly lelki nevelésben is részesültem. Otthon az életem visszatért a régi kerékvágásba, de a Zürcher Egyetem hangulata nagyon hiányzott. Miután elolvastam azt a könyvet, amit az unokatestvéremtől kaptam, úgy döntöttem, meg fogom tartani a szombatot. A professzorom figyelmeztetett, hogy ha nem járok be órákra, a jegyeim fogják banni. Én mégsem mentem be. A professzor megszánt, és felvette nekem az előadás hanganyagát. Hamarosan megkeresztelkedtem, és nagyon boldog voltam. A családomnak is beszéltem a hitemről, de édesanyám hallani sem akart a szombat megtartásáról. Eszembe jutott, hogy az én makacsságom is megtört öt hét alatt. Édesapámnak sms-ben üzentem arról, amit tanultam.

Az iskolában is beszélek a hitemről. Van, akit nem érdekel, de vannak, akik szívesen hallgatják. Egyik diáktársam már megkeresztelkedett, ketten pedig velem együtt járnak gyülekezetbe. Nagyon hálás vagyok a Zürcher Adventista Egyetemnek, ahol a jövőben teológiát szeretnék tanulni.

Kapcsolatok ápolása

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: *1Thesszalónika 2:17-3:10*

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Az evangélium hűséges hirdetéséhez az is hozzátartozik, hogy szoros kapcsolatot alakítunk ki azokkal, akiknek szolgálunk.

Érezni: Nemcsak az időnkéből, hanem az életünkéből is adjunk azoknak, akikre lelki befolyást gyakorolhatunk Krisztusért!

Cselekedni: Határozzuk el, hogy elsősorban az embert, és nem magát a szolgálatot tartjuk szem előtt!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. A kapcsolatok alkotják a szolgálat velejét

- A** Pál mindig szoros kapcsolatot alakított ki azokkal, akiknek az evangéliumot hirdette. Miért fontosak a személyes kapcsolatok, ha szeretnénk Jézushoz vezetni az embereket?
- B** Mihez hasonlítja Pál apostol a thesszalónikaiakhoz fűződő kapcsolatát 1Thessz 2:7-11 verseiben?

II. Őszinte érdeklődés az emberek iránt

- A** Figyeljük meg, milyen szavakat kapcsol Pál a *ti* szóhoz 1Thessz 2:17-3:5 verseiben! Ez alapján hogyan jellemezhetnénk Pál érzéseit a thesszalónikai hívők iránt?
- B** Miért fontos, hogy gyakorlatban is megnyilvánuló, őszinte érdeklődéssel forduljunk azok felé, akiket el szeretnénk érni?
- C** Ki tette ránk a legnagyobb hatást lelki fejlődésünk során? Milyen volt a kapcsolatunk, és miért éreztük rendkívül fontosnak?

III. Szánjunk időt és energiát az emberekre!

Gondoljunk azokra, akiket Isten a lelki hatókörünkbe vezetett! Milyen lépéseket tehetnénk a barátság elmélyítéséért?

Összefoglalás: Az evangélium hűséges hirdetése során szoros kapcsolatba kerülünk azokkal, akiknek szolgálunk.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Pál érdeklődése a thesszalónikai hívők iránt annak a gondoskodó lelkületnek a példája, amit Isten bennünk is szeretne kialakítani.

Tanítók részére: Sokan úgy gondolják, hogy a keresztséggel lezárul az evangélium hirdetésének feladata. A keresztség természetesen jelentős lépés, de az újonnan megtértekről azután sem szabad megfeledkezünk! Ha kevés igaz baráttra találnak az új tagok az egyházban, hamar kimaradnak a gyülekezetből. E heti tanulmányunk arra figyelmeztet, hogy az evangélium hűséges hirdetésének új, szoros és örök érvényű kapcsolatok kialakulását kell eredményeznie.

Gyakran megesik, hogy az evangelizációs sorozatok eredményeként új hívők lépnek be a bejáraton, de később távoznak a hátsó ajtón. Többnyire nem a hitükkel van a baj, hanem az a probléma, hogy nem érezték magukat igazán a gyülekezet részének. Észérvek és nem barátok miatt csatlakoztak a gyülekezethez. Talán szívesen fogadták az evangelizátor vagy a lelkész közeledését, de miután véget ért a sorozat, és a gyülekezet élete visszatért a rendes kerékvágásba, úgy érezték magukat, mint egy kisgyerek, aki kiesett a társasjátékból. Ha lelki tanácsadóikkal nem sikerül szoros barátságot kialakítaniuk, senki nem lesz mellettük, aki segítene döntésükben megerősödni.

Nyitó tevékenység: Osszuk meg csoportunkkal a fentieket, majd nemrég megtért testvéreink mesélik el, hogyan csatlakoztak az egyházhoz! Kérdezzük meg, hogy mi segített nekik a gyülekezetben maradni! Hangsúlyozzuk a barátkozás jelentőségét, ahogyan azt vélhetően az elhangzó történetek is alátámasztják majd!

Beszéljünk meg: Miért tartozik szorosan az evangélium hirdetéséhez a barátságok kialakítása?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Új hívők Thesszalónikában (ApCsel 17:1-4)

Pál apostolt minden bizonnyal nagy örömmel töltötte el evangéliumi üzenetének kezdeti fogadtatása Thesszalónikában, különösen azok után, hogy Filippiben társával, Silással együtt megverték őket (ApCsel 16:22-24). Szavai nem csupán a zsidók közül győztek meg sokakat, hanem számos istenfélő pogány, közöttük jó néhány előkelő asszony is úgy döntött, hogy gyülekezete tagjai közé áll. Érdemes figyelmet szentelni a megtértekről szóló leírásoknak. Lukács rámutat, hogy a keresztény üzenet nem valamiféle vallásoskodó gyakorlat a hiszékenyek kihasználására, hanem logikus érvelés, amely a tanult zsidók és pogányok figyelmét egyaránt felkeltette; nem csupán a férfiaknak tetszett, hanem társadalmilag elismert asszonyoknak is. *Az apostolok cselekedeteinek* mélyebb tanulmányozása során három új thesszalónikai hívő nevével és életük néhány mozzanatával is megismerkedhetünk. Az első, akivel találkozunk, Jázon, Pál házigazdája. Valószínűleg görög ajkú zsidó volt, ez a név ugyanis gyakori volt azok között, akik Pálhoz hasonlóan Palesztina határain kívül nőttek fel. Tehetős ember lehetett, mert a házába tudta fogadni Pált, és otthona a hívők számára is gyülekezetként szolgált. Arisztarkhosz és Szekundusz neve csak később jelenik meg *Az apostolok cselekedeteiben*. ApCsel 20:4 verse szerint Thesszalónikából származtak, és azt a feladatot kapták, hogy Pálhoz társulva Jeruzsálembe utazzanak. Pénzt kellett vinniük ajándékba, amellyel a pogány gyülekezetek jóakarátukat akarták kifejezni Jeruzsálemben élő zsidó hittestvéreiknek. Szekundusz pogány keresztény (római nevének jelentése: atyjának „második” fia), Arisztarkhosz pedig zsidóból lett keresztény volt (Kol 4:10-11), aki Pál igen közeli barátjává vált. Utazásaira elkísérte és még rabságában is osztozott (ApCsel 19:29, 27:2; Filem 24).

Elmélkedjünk: Pál evangelizációs sikereinek nemcsak az lett az eredménye, hogy élethosszig tartó barátságokat alakított ki. Ellenségeket is szerzett. Ez is feltétlenül együtt jár az evangélium hirdetésével? Válaszunkat indokoljuk!

II. Zavargások Thesszalónikában (ApCsel 17:5-9)

ApCsel 17:5 verse szerint Pál sikere feldühített néhány olyan zsidót, akiket nem győzött meg üzenete. Féltékenyek voltak rá, amiért a pogányok szívesen fogadták, és valószínűleg az sem tetszett nekik, hogy még honfitár-

saik közül is csatlakoztak hozzá. Ezért összetoborozták „*a piaci népségből némely gonosz férfiakat*”, és zavargást szítottak. A görög nyelvben a fenti kifejezés naplopó gazemberek csőcselékére utal, akik a piacon lődörögtek, mert nem tudták, mivel üssék agyon a napot. Milyen mások voltak, mint akik elfogadták Pál üzenetét! Lukács szerint a gazemberek betörték Jázon otthonába, hogy Pált a nép elé rángassák (17:5). A „népnek” vagy „népgyűlésnek” fordított görög szó („*démosz*”) olyan polgárokból álló nyilvános gyűlésre is utalhat, amely a helyi peres ügyekben döntött. Mivel Pált nem foghatták el, úgy döntöttek, Jázont és társait hurcolják az előljárók elé. Két vádat hoztak fel Pál ellen: 1) veszélyes bajkeverő, aki bizonyítottan felforgatott már más városokat is; 2) lázadást szít a császár ellen, mert azt állítja, hogy Jézus a király. E vádaktól megrettentve az előljárók kitiltották Pált és Silást a városból, Jázonnak pedig bizonyos összeg kifizetésével arról kellett kezeskednie, hogy a két férfi soha nem tér vissza.

Elmélkedjünk: A nyilvánvalóan koholt vádak bizonyos igazságelemeket azért tartalmaztak. Ma milyen mértékben bírálhatják prédikációink a jelen körülményeket?

III. Pál az újonnan megtértek sorsa miatt aggódik

(1Thessz 2:17-3:10)

Hirtelen és váratlan távozása után Pál aggódott az újonnan megtértek lelki jóléte miatt. Vajon mi lesz velük? Akkor is kitartanak a hitük mellett, ha üldözik őket? Vagy az őt egészen Béreáig üldöző zsidók a hívők életét is megkeserítik majd?

Pál hetek óta a Thesszalonikában hátrahagyott hívők sorsa miatt aggódott. 1Thessz 2:17-3:10 verseiben ismételten hangot ad vágyának, hogy láthassa őket. Feltárja előttük aggodalmait és kétszer is megemlíti, hogy képtelen ezt a terhet tovább hordozni. Az is érdekes bepillantást nyújt Pál lelkiállapotába, ahogyan 1Thessz 2:17 versében hirtelen távozásáról beszél. Az „elszakasztatánk” kifejezés görögül („*aporphanidzo*”) azt jelenti, hogy valaki „gyászol/árva”. Fájdalmát mintha a gyermekét gyászoló szülő fájdalomához hasonlítaná. Ebben a lelki állapotban valószínűleg elbizonytalanodott, hogy valóban mennyei hívásnak engedve ment-e társaival Macedóniába (ApCsel 16:9-10). A fojtogató lehangoltságot azonban elűzte Timóteus biztató beszámolója a thesszalonikai helyzetről. A hányattatások és üldözések ellenére is meggyökerezett az

evangélium, és ez megerősítette hitüket abban, hogy Isten valóban Macedóniába szólította őket.

Elmélkedjünk: Pál jóval tovább törődött a thesszalonikai hívőkkel, mint ameddig az evangelizáció tartott. Ezek szerint milyen kapcsolatoknak kell szövődni az evangélium hirdetése során?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Pál nem részletezi, Sátán hogyan akadályozta meg visszatérését Thesszalonikába (1Thessz 2:18). Hogyan fogadta ezt a helyzetet Pál? Mit tanít az apostol a béketúréről és arról, hogy nem szabad feladni akkor sem, ha nehézségekkel és akadályokkal találjuk szemben magunkat?
- 2) 1Thessz 2:17-3:10 verseiben Pál feltárja szívét a thesszalonikaiak előtt. Szükséges-e érzéseinkről és aggodalmainkról beszélni azoknak, akiket szolgálunk?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) Az evangélium hirdetése láthatóan mindennél fontosabb volt Pál életében. A gyülekezetünk számára mennyire fontos? És személy szerint nekünk? Mit tehetünk, hogy megerősödjön bennünk a miszsiós lelkület?
- 2) Pál nem tette le a thesszalonikai új hívők lelki nevelésének terhét. Nemcsak a hogylétük miatt aggódott, hanem az Istennel való járásukban is szerette volna bátorítani őket. Hogyan törekszik közösségünk (és személy szerint mi is) az új tagok lelki erősítésére?
- 3) Pál azt mondja, hogy reménységének, örömeinek és dicsőségének koronája nem az, amit a második eljövételkor kapni fog, hanem azok a megtértek, akikkel azon a napon találkozhat majd. Mi álljon hát az első helyen a keresztények életében?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tevékenység: E heti tanulmányunkban láthattuk, hogy az evangélium hűséges hirdetése örök, gondoskodó barátságokat eredményez. Említsük meg azokat az új hívőket, akik a tavalyi év során csatlakoztak a gyülekezetünkhöz! Imádkozzunk értük a következő héten! Mit tehetnénk, hogy még jobban érezzék gyülekezeti családjuk szeretetét és gondoskodását?

ISTEN KELLETLEN KÖVETŐJE

Dávid az evangelizációs sorozat hirdetését nézte. Nem akart hinni a szemének: a szülei tényleg azt akarják, hogy az otthonuk legyen a helyszín? Mérgeesen tépte darabokra a papírt. Senki nem fogja rávenni arra, hogy részt vegyen az alkalmakon! Dávid családja nem volt vallásos, ő pedig már 12 évesen ivott és dohányzott. Semmi kedve nem volt a vallásról hallani. Aznap haza sem ment addig, amíg az előadás tartott. Amikor besurrant, édesanyja szigorú pillantást vetett rá, amiért távol maradt. Összetépte a hirdetést. Dávid tudta, hogy a legközelebbi alkalmat nem hagyhatja ki. Másnap este behúzódott a szoba sarkába, míg édesanyja a vendégeket fogadta. Csodálkozott, hogy fiatalok is jönnek. Kelletlenül ment át velük a másik szobába. A tanító zenével és játékos feladatokkal fogadta őket, így a rosszkedve gyorsan elszállt. Amikor a csoport az adventista gyülekezetbe költözött, Dávid velük tartott, és az unokatestvérével együtt keresztségi órákra is jelentkezett. Isten iránti szeretete egyre erősödött, és az egészségtelen szokásairól is sikerült leszoknia. Bármerre jár, mindenkinek a hitéről beszél. El is nevezték *lelkésznek*. A gyülekezet felkérte, hogy unokatestvérével együtt tartsanak kiscsoportos alkalmakat az otthonukban. Dávid most nem kellett lenkedett. Édesanyja is hallgatta, hogyan beszél Istenről a fia, és végül ő is elfogadta Istent. A következő évben három unokatestvére is megkeresztelkedett.

Dávid meghallotta Isten hívását, és a Zürcher Adventista Egyetemen akart továbbtanulni, de nem volt pénze tandíjra. Unokatestvére vigasztalta, hogy bízson Isten segítségében. Jelentkezett az iskolába, és csodálkozva tapasztalta, hogyan gondoskodott Isten emberekről, akik a tandíját fizették. Másodévesen a közeli falu gyülekezetének lelkésze lett. A szombati szolgálatok után házról házra járt, hogy Isten szeretetét hirdesse. Előadássorozata alatt sokan elfogadták Jézust. Közöttük egy tizenéves lány, akinek a szülei komolyan ellenezték a keresztségét. Ő azonban határozottan kiállt a hitéért, és most a gyülekezet aktív tagja.

Dávid azóta is szívesen beszél Jézusról, és szavai nyomán sokan adják át életüket Krisztusnak.

Thesszalónika Pál korában

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: 1Korinthus 9:19-27

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Az evangélium hirdetése akkor jár a legnagyobb eredménnyel, ha szükségleteikre válaszol tárjuk a hallgatók elé!

Érezni: Legyünk hálásak azoknak, akiktől hallottuk az evangéliumot!

Cselekedni: Ismerjük meg környezetünket, és igyekezzünk az evangéliumot a szükségleteket figyelembe véve hirdetni!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Mindeneknek mindenné lettem

- A** Az apostolok cselekedeteinek és Pál leveleinek alaposabb tanulmányozása során láthatjuk, hogy Pál az evangélium hirdetését hallgatóságának egyedi igényeihez igazította. Milyen hasonlatokkal mutatja be azt, amit Jézus értünk tett (lásd Róm 3:24-25; 5:10; 1Kor 5:6-7; Gal 4:4-5)?
- B** Mihez hasonlította Jézus az evangéliumot (Mt 13:1-52; Mk 1:15; 4:1-9)?
- C** Mit tudunk a környezetről, amelyben Jézus illetve Pál végezte szolgálatát? Mi az oka az eltérő megközelítésnek?

II. Legyen személyhez szóló az evangélium!

- A** Milyen előnyökkel jár, ha az emberek igényeihez szabva hirdetjük az evangéliumot? Melyek az esetleges buktatók?
- B** Az evangélium magyarázatai közül melyik jelentette számunkra a legtöbbet, és miért?

III. Mire figyeljünk az evangélium „testre szabása” során?

Ha úgy szeretnénk átadni az örömhírt, hogy az valódi választ adjon a hallgatók szükségleteire, akkor alapos ismerettel kell rendelkezünk az evangéliumról, és ismernünk kell azoknak a szükségleteit, akiket meg szeretnénk szólítani. Megfelel-e gyülekezetünk/megfelelünk-e mi magunk ezeknek a követelményeknek? Milyen lépéseket tehetnénk, hogy a képességeink ezen a téren is tökéletesedhessenek?

Összefoglalás: Az evangélium hirdetésének az a leghatékonyabb módja, ha kielégíti azoknak az egyedi szükségleteit, akiket Krisztushoz szeretnénk vezetni!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Az evangélium kívánalmi szerinti átalakulás csak akkor mehet végbe, ha az emberek felismerik, hogy Krisztus üzenete választ adhat a kérdéseikre és a problémáikra.

Az 1960-as években Don és Carol Richardson Pápua Új-Guineába utaztak, hogy a kannibál sawi néppel megismertessék az evangéliumot. Ennek a népnek fogalma sem volt Istenről, Istenre utaló szó sem volt nyelvükben. A házaspár megtanulta nyelvüket, majd elmesélték nekik Jézus történetét és a keresztre feszítést. A történet tetszett a sawiknak, de nem éppen úgy, ahogyan azt a misszionáriusok remélték. Felfogásuk szerint a történet hőse Júdás volt! A kultúrájukban ugyanis az számított a legnagyobb tettnek, ha valaki békekötést színlelve, a legváratlanabb pillanatban árulja el és gyilkolja meg ellenségét. A sawik Jézust nem tartották semmire, mivel azt hitték, hogy könnyen be lehetett csapni. Miután Richardsonék képtelenek voltak rávenni a törzseket arra, hogy véget vessenek a szüntelen harcnak és öldöklésnek, ráadásul az evangélium örömhírét sem sikerült átadniuk, bejelentették távozásukat. A törzsi vezetők azonban nem akartak lemondani a misszionáriusok modern gyógyszereiről és egyéb szolgáltatásairól, ezért megígérték, hogy békét kötnek, a kétkedő házaspárt pedig meghívták a békekötési ünnepségre. A béke zálogaként a harcban álló törzsek fiatal gyermekeket cseréltek egymás között, akiket azután az ellenséges törzs nevelt. A sawi nyelv „Tarop Tim”-nek, azaz „békegyermeknek” nevezi őket. Amíg ezek a gyerekek élnek, szent a béke. A sawik általában nem csináltak nagy ügyet az emberélet kioltásából, de a békegyermek meggyilkolását a legaljasabb tettnek tartották.

A misszionárius házaspár ebben a szertartásban találta meg az evangélium testre szabott közlésének kulcsát. Júdás többé nem lehetett az evangélium történetének hőse, mert Jézust, Isten „Békegyermekét” juttatta a gyilkosok kezére. Júdás tettét ilyen szemszögből nézve elszörnyedtek, és

végre érdeklődve hallgatták a történet végét, ami arról szólt, hogyan támasztotta fel Isten a Békegyermeket. A szívüket megindította az evangélium, és sokan keresztények lettek.

Elmélkedjünk: A sawi nép csak akkor fogadta el az evangéliumot, amikor annak mondanivalója értelmet nyert számukra a saját kultúrájukban. Ma milyen kulturális akadályok tartják távol az embereket attól, hogy azonosulni tudjanak az evangélium történetével?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. A rómaiak birodalmi evangéliuma (Jn 11:48-50)

E heti tanulmányunk sok információt közöl Thesszalonikáról. A szerző azt is kiemeli, hogy Thesszalonikában a római uralom hatására számos pogány lakos szívében erős vágyakozás ébredt. Ez tette lehetővé Pál számára, hogy valós szükségleteikre válaszul hirdethesse Krisztust. Ennek fontosságát és korunkra vonatkozó aktualitását még jobban láthatjuk, ha arra gondolunk, hogy mennyire eltérő volt, amit az ókori Róma, ill. amit Pál hirdetett a feltámadt Krisztusról.

A Római Birodalmat gyakran méltatják azért, mert 200 évig biztosította a politikai stabilitást, a békét és a biztonságot a Földközi-tenger térségében. Azonban igen nagy árat kellett fizetni a békéért (erőszak, elnyomás, a szegény és a dolgozó rétegek kizsákmányolása, a hatalom ellenszegülőit sújtó keresztthalál). Ezt jól tudták a jeruzsálemi zsidó vezetők, amikor azon tanakodtak, hogyan kezeljék Jézus ügyét (Jn 11:48-50). A római hatalommal és elnyomással együtt járt a büszkeség, aminek talán legmegdöbbentőbb bizonyítéka az a pirénei felirat, ami Kr. e. 9-ben, kb. 5 évvel Jézus születése előtt keletkezett. A felirat dicsőítette Augustus császárt, a világ megmentőjének, a béke és az igazság forrásának nevezve.

A római arrogancia ellen Pál határozottan tiltakozott. Amennyiben Jézus az Úr, akkor a császár nem lehet az. Amit Róma magának követelt, azt Pál a feltámadt Krisztusnak tulajdonította. Pál evangéliuma tehát nem csupán a síron túli örök élet megszerzéséről szólt, hanem azt is magában foglalta, hogy a jelenben is lehetséges másként élni, Jézus uralma alatt a Szentlélek ereje által. Az evangélium határozott hangon hívta az embereket Jézus

követésére. A rómaiak talán magukévá tették a thesszalonikaiak hiábavaló, Cabirus-kultuszba vetett hitét, de Pál sokkal biztosabb, a megfeszített Jézusban gyökerező reményt kínált fel, hiszen Jézus feltámadása nem csupán Róma hatalmával, hanem magával a halállal is dacolt!

Elmélkedjünk: Tapasztalható-e politikai, ill. társadalmi elnyomás környezetünkben? Miként jelenthet megoldást a feltámadt Krisztus üzenete efféle nehézségekre?

II. Mindeneknek mindenné lettem (1Kor 9:19-27)

A feltámadt Krisztus hirdetésének thesszalonikai sikere többek között abban rejlett, hogy Pál össze tudta kötni az evangélium üzenetét a város lakóinak problémáival és szükségleteivel. Ne gondoljuk, hogy ez véletlenül történt! Pál 1Kor 9:19-22 verseiben feljegyzett szavaiból világosan kiderül, hogy az apostol az evangélium hirdetése előtt időt szánt azoknak a megismerésére, akiket meg akart szólítani.

A korinthusi vezetők azt szerették volna, ha Pál határozottan állást foglal amellet, hogy a keresztények megehetik a piacon árult húst, amit előtte pogány templomokban áldozatként bemutattak (1Kor 8:4-6). Miután nem léteznek pogány istenek, mi baj lehet abból, ha elfogyasztják a bálványáldozati húst? Véleményük szerint a másként gondolkodó keresztények babonások voltak, nem tudtak élni az evangélium igazsága által.

Pál azonban nem foglalt állást, hanem a keresztény viselkedés magasabb szintje mellett érvelt. A keresztényeket elsősorban és mindenekfelett a mások iránti szeretetnek kell motiválnia, nem csupán jogaik gyakorlása. Némely „jog” „bűnössé” válhat, ha Krisztus ügyét akadályozza a hittestvérek között (1Kor 8:7-13).

Pál ebben a szituációban mondja, hogy „*mindeneknek mindenné lettem*” (1Kor 9:22). Ha zsidók között járt, kész volt alkalmazkodni a szokásaikhoz és gyakorlataikhoz, a pogányok között pedig nem ragaszkodott zsidó szokásaihoz. Bármilyen társadalmi helyzetbe is került, hajlandó volt alkalmazkodni, amíg Krisztusba vetett hitének elvei tekintetében nem kellett megalkudnia. Azt tartotta szem előtt, hogy megismerje és nyitottan fogadja mások hitét és szokásait, mert így hirdethette Krisztust hallgatósága gondolkodása szerint.

Elmélkedjünk: Pál elhatározta, hogy „mindeneknek mindenné” lesz. Elhatározása miatt olyanok között kellett időznie, akik nem hittek Jézusban. Mit tesz a gyülekezetünk azért, hogy világi emberekkel kapcsolatba kerüljön és megértse a problémáikat? Mit teszünk mi?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Egy keresztény elveket valló hívő hogyan barátkozhat világi emberekkel anélkül, hogy az életmódjuk negatívan befolyásolná a jellemét?
- 2) Beszéljünk meg néhány ószövetségi történetet, amelyben Isten követői más hitű emberekkel barátkoztak, sőt befolyást gyakoroltak rájuk, és közben hűségesek maradtak! Soroljunk fel negatív példákat is, amikor ennek éppen az ellenkezője történt! Mi lehet az oka a hűséges és a hűtlen követők közötti különbségnek? Milyen tanulságokat vonhatunk le a történeteikből?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) Hogyan sikerül az egyháznak bemutatnia Krisztus örökérvényű igazságait a világban, ahol mindig más és más probléma nyomasztja az embereket? Milyen hibákat követett el az egyház ebben a tekintetben?
- 2) A gyülekezetek szívesen átveszik a másoknál bevált evangelizációs módszereket, mert remélik, hogy hasonló sikereket fognak elérni. Milyen veszéllyel jár, ha úgy alkalmazzuk mások ötleteit, hogy közben megfeledkezünk saját közösségünk egyedi szükségleteiről? Indokoljuk a válaszunkat!

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tevékenység: Ismernünk kell a környékünkön élő, nem hívő embereket, ha meg akarjuk őket nyerni Krisztusnak. Ezért állítsunk össze közösen egy listát a környezetünk jellemzőiből! Vegyük figyelembe a következőket: 1) a helyszín (falu, város, belváros stb.); 2) nemzetiség; 3) vallási nézet; 4) átlagéletkor és nem; 5) a háztartások átlagjövedelme! Bőven találunk információt az interneten.

Az összegyűjtött információ alapján beszéljük meg, milyen emberek élnek a környékünkön! Soroljuk fel, milyen módszerekkel érhetnénk el őket!

VÁD ÉS MEGVETÉS

Az adventistákat kissé furcsának tartottam, de amikor a Zürcher Adventista Egyetem munkásokat kerestem, én is jelentkeztem. Evangelizációs sorozatot szerveztek a falumban, én pedig kíváncsiságból járni kezdtem az alkalmakra. Egyszer a keresztségről beszéltek, és nagy vita támadt a hallgatók között. Az előadó által megadott bibliai szövegek alapján viszont rá kellett jönnöm, hogy a Biblia valóban az alámerítést tanítja. A szombattal kapcsolatban biztosra vettem, hogy téved. Ám utánajártam a Bibliában, és kelletlenül ismertem be, hogy az adventisták az igazságot tanítják. A feleségem nagyon haragudott, amikor megmondtam neki, hogy adventista leszek. A testvéreim és a szüleim pedig azt kérdezték, hogy miért csatlakozom egy olyan egyházhoz, amit eddig lenéztem. A feleségem igen mérges lett, amikor kijelentettem, hogy többé nem eszem disznóhúst. Édesapám pedig nem tudta megérteni, miért fizetek tizedet, amikor még a családomat sem tudom eltartani. Nem volt könnyű, mégis úgy döntöttem, kiállok a Biblia tanítása mellett, és Istenre bízom magam. A gyülekezet mellett állt, de a rokonaim ellenem fordultak.

Az egyetemen véget ért a munka, én pedig egy messzi városban kezdtem dolgozni. Félévi távollét után a feleségem azzal fogadott, hogy keresztségre készül! Micsoda meglepetés! Édesanyám is arra kért, hogy olvassuk együtt a Bibliát. A testvéreim haragudtak, amiért elhagytam a családom hitét, de édesapám kérte őket, hogy tisztelettel bánjanak velem.

Biztonsági őrként alkalmaztak az adventista egyetemen. Nagyon örültem az otthonomhoz közeli, biztos munkának. Egyik nap rablók leptek meg bennünket. Fegyvert fogtak rám, az igazgatót pedig kényszerítették, hogy adja át nekik a pénzt. Legnagyobb megdöbbenésemre letartóztattak. Azzal vádoltak, hogy összejátszottam a bűnözőkkel. A tárgyalásig több mint egy évet kellett börtönben töltenem. A testvéreim váltig állították, hogy az adventista hit hozta rám a bajt, és nem segítettek a családomnak. Sikerült kitartanom, a lányaim pedig megkeresztelkedtek. Miután a bűnösöket elfogták, szabadon engedtek, az egyetem pedig egy másik állást kínált fel. Nem lett könnyebb az életem azzal, hogy adventista lettem, de soha nem bántam meg a döntésemet. Azért imádkozom, hogy végre az egész családom megismerhesse Isten szeretetét.

Boldog és hálás

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: *1Thesszalónika 1:1-10*

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Ha elfogadjuk Isten ajándékát, a Jézusban való üdvösséget, akkor gondolkodásmódunkban és viselkedésünkben alapvető változás fog végbemenni.

Érezni: Legyünk hálásak Istennek a bűnös emberek életében végzett munkájáért!

Cselekedni: Törekedjünk arra, hogy még nagyobb örömmel fogadjuk mások lelki növekedésének jeleit, és beszéljünk is erről!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Isten kegyelme átalakít

- A** Pál minden egyes levelének elején a *kegyelem* és *békesség* jókívánságával találkozunk. Vajon miért éppen ezekkel a szavakkal indította a leveleit?
- B** Vajon miért utalt Pál többször is az Atya, Fiú és Szentlélek Istenre 1Thessz 1:1-10 verseiben?
- C** Pál 1Thessz 1:9-10 verseiben leírt szavai alapján beszéljük meg, milyen változáson mentek keresztül a thesszalónikaiak, amikor keresztények lettek!

II. Isten iránti hála

- A** Meg kell tanulnunk hálásnak lenni, mert az Isten iránti hála a keresztény élet szerves része. Mi mindenért érzett hálát Pál 1Thessz 1:1-8 versei szerint? Van-e hasonló okunk a hálára? Ha igen, melyek azok, amelyeket másokkal is meg lehetne osztani?
- B** A kereszténnyé válás alapvető változást eredményez az emberek életében. Bizonyos emberek életében drámai a változás, mások esetében fokozatos átalakulás tapasztalható. Isten kegyelme hogyan változtatta meg a mi életünket?

III. Támogassuk egymást!

- A** Hogyan támogatnak bennünket testvéreink keresztény életutunkon?
- B** Hogyan segíthetünk mi is másoknak az Istennel való járásukban?

Összefoglalás: Minden kereszténynek hálásnak kell lennie azért, mert Isten kegyelme át tudja alakítani az életét. Támogassuk azokat a testvéreinket és barátainkat, akiknek az életében a Szentlélek munkálkodik!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: A keresztényeknek fel kell ismerniük és hálásan kell fogadniuk azt, ahogyan Isten átalakítja az emberek életét. Készségesen támogassuk azokat, akik segítségre szorúlnak!

Néhány éve egy afrikai országban puccskísérlet történt. Egy édesapa napokig aggódott fiáért és családjáért, akik a lázadók által megszállt elnöki palota közelében laktak. Végre hírt kapott felőlük, hogy biztonságban vannak, bár az épületet nem hagyhatják el. Az édesapa szívéről nagy kő esett le, de nem tudott egészen megnyugodni, mivel a veszély nem múlt el teljesen.

Volt már hasonló tapasztalatunk? Éreztük már, hogy a jó hír vigasztaló ugyan, de aggodalmunk mégsem múlt el teljesen, mivel nem láttuk a történet végét? Pontosan így érzett Pál apostol is Timóteus beszámolója után. Örömmel hallott a thesszalonikai hívők hűségéről, de aggodalommal töltötte el, hogy szüntelen üldözés fenyegeti őket.

Jól tudta, milyen könnyen felejt az ember, ezért levele elején Isten jóságára emlékezteti a thesszalonikai hívőket. Az üldözés gyakran csalódottságot vált ki, ezért az apostol arra is felhívja a figyelmüket, hogy rendkívül értékesek Isten szemében, aki szereti és kiválasztotta őket, tehát nem szabad elcsüggedniük. Isten velük van.

Elmélkedjünk: Mit tanítanak Pál vigasztaló szavai mások biztatásáról?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Pál kedvenc szavai (1Thessz 1:1-8)

Kegyelem, békesség, hit, szeretet, reménység. Már az első három versben megismerkedhetünk Pál öt kedves szavával, melyek a többi levelében is megjelennek. Mivel az evangélium páli értelmezése szempontjából rendkívül fontosak, érdemes röviden áttekintenünk a jelentésüket.

Kegyelem: A *kegyelem* Pál szerinti értelmezése a héber Szentírásban használt fogalomban gyökerezik. Abból a héber igéből származik, amelynek jelentése „meghajol, hogy felvegyen valamit”. Azt fejezi ki, hogy valaki lehajol, mert fel akar állítani valakit, aki elesett és segítségre szorul. Így tekintve a *kegyelem* kegyes vagy kedves cselekedet egy másik, gyakran arra méltatlan ember iránt. Az Ószövetség Pál leveleihez hasonlóan Istenről mondja, hogy a kegyelmet gyakorolja.

Békesség: A *békesség* Pál számára nem csendes nyugalom, mint például a mező nyugalma. A páli fogalom ismételten a héber Szentírásból ered. Az ószövetségi *béke*, a „*shalom*” jelentése pozitív: teljes, tökéletes, gyarapodó és egészséges. Ez a fajta *békesség* egyedül Istenben található meg, aki ezt ajándékként adja népének (4Móz 6:24-26; 1Krón 22:9-10; Zsolt 85:9).

Hit: Az őszinte *hit* Pál számára sokkal többet jelent az elméleti ismeretnél: az igaz *hit* cselekedetekben nyilvánul meg (vö. Gal 5:5-6). Hittel válaszolunk arra, amit Isten értünk tett.

Reménység: Pál szótárában a *reménység* nem „sóvárgás”, hanem biztos alapokon nyugvó várakozás Jézus visszajövetelére (1Thessz 1:10). Ebből a *reménységből* merítették türelmet és kitartást a thesszalonikai hívők, hogy hűségeselek tudjanak maradni az üldözés során.

Szeretet: A thesszalonikai hívők *szeretete* nem csupán megható, szentimentális érzelem volt. Pál azt mondja, hogy a *szeretetük* erős volt és „fáradozott”. Ez a fajta *szeretet* nem természetes az emberek számára. Görögül „*agapé*”. Ezt a szót a keresztények kora előtt ritkán használták. A keresztények azt a *szeretetet* jellemezték vele, ami Jézus önzetlen életében nyilvánult meg, és nem külső vonzalomra vagy önzésre épült.

Elmélkedjünk: Kegyelem. Békesség. Hit. Remény. Szeretet. Miért nehéz, sőt szinte lehetetlen az evangéliumról e szavak ismételtetése nélkül beszélni?

II. Pál evangéliumi üzenete (1Thessz 1:9-10)

Mi volt Pál evangéliumi üzenetének legfőbb mondanivalója a thesszalonikai pogányok számára? Bár Lukács nem készített feljegyzést Pál szavairól *Az apostolok cselekedeteiben*, 1Thessz 1:9-10 verseiben találunk néhány utalást, amelyekben korábbi tanításaira emlékezteti az új hívőket. Mire következtethetünk e két vers alapján?

Az evangélium bemutatása során elsőként valószínűleg a pogány istenek létezése ellen érvelt. Mivel Pál „*az élő és igaz*” Istenre utalt a 9. versben, minden bizonnyal arra hívta fel a thesszalonikaiak figyelmét, hogy az úgynevezett pogány istenek „halottak” és „hamisak”. Az egyedül igaz Isten Izráel Istene, aki megteremtette a mennyet és a földet, majd népéül választotta és megáldotta Izráelt. Miután a judaizmus igen elterjedt vallásnak számított Pál korában, valószínűleg sok pogány hallott már a zsidók Istenéről. Az apostol talán még történeteket is mondott az Ószövetségből, hogy meggyőzze hallgatóságát az egyetlen Isten egész föld feletti hatalmáról.

Miután a pogányok meggyőződtek arról, hogy Izráel Istene az egyetlen igaz Isten, Pál Jézusról beszélt, akit Isten egyetlen Fiaként mutatott be. Nem tudni, hogy mondott-e valamit földi életéről, mivel arról a többi levélben sem tett említést. Azonban biztosan beszélt halálának (1Thessz 5:10) és feltámadásának szükségességéről (1Thessz 4:14), amely nélkül nem állhatott volna helyre a kapcsolat Isten és ember között. Természetesen a legfontosabbat is elmondta, hogy ugyanez a Jézus hamarosan visszatér a mennyből (1Thessz 2:19; 3:13; 4:13-18; 5:1-11) és megítéli a világot.

Elmélkedjünk: Evangéliumi üzenetének tartalma alapján, beleértve a magyarázatához nélkülözhetetlen öt szót, vajon mire gondolt Pál, amikor azt mondta, hogy az evangélium nemcsak szóval, hanem erővel is érkezett Thesszalonikába?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) A hit, remény, szeretet hármasa hogyan használatos még másutt az Újszövetségben (lásd 1Kor 13:13; Kol 1:4-5; 1Thessz 5:8)? Hogyan adhatnánk még nagyobb hangsúlyt ma ezeknek a jellemvonásoknak az egyház életében?
- 2) Pál szerint a bálványoktól való elfordulás is hozzátartozott a thesszalónikaiak megtéréséhez. Ma milyen bálványoktól kell elszakadniuk az embereknek ahhoz, hogy követhessék Krisztust?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) A thesszalónikaiak megváltozásának híre Görögország minden részébe eljutott. Milyen híre van a gyülekezetünknek szűkebb és tágabb környezetében? Hogyan fejlődhet és gyarapodhat egy gyülekezet úgy, hogy hitük „kizendüljön” (1Thessz 1:8)?
- 2) Hogyan „munkálkodhat” a hitünk, „fáradozhat” a szeretetünk és maradhat „állhatatos” a reménységünk?
- 3) Pál gyakran beszél az evangélium erejéről (Róm 1:16; 1Kor 1:18; 2Kor 12:9; Ef 1:19; 1Thessz 1:5). Miként tapasztaltuk saját életünkben az evangélium „erejét”?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: A következő tevékenységek segítségével e heti tanulmányunk tanításait még személyesebbé tehetjük. Figyelmeztessük a résztvevőket, hogy tömören fogalmazzanak! Ne engedjük, hogy csak egy-két hangadó uralja a beszélgetést!

Tevékenység:

- 1) Minél többen meséljük el, milyen körülmények között ismertük meg az evangéliumot, és hogyan döntöttünk úgy, hogy elfogadjuk Jézust Megváltónknak!
- 2) Röviden beszéljünk arról, milyen különleges úton-módon alakította át életünket az evangélium!
- 3) Tömören fogalmazva mondjunk tapasztalatokat arról, amikor valakinek a szavaiból vagy cselekedeteiből erőt tudtunk meríteni!
- 4) Soroljuk fel közösen, hogyan nyújthatunk lelki segítséget nehéz helyzetben lévő testvéreinknek!

A HITETLEN

Édesapám mélyen vallásos ember, és arra tanított bennünket, hogy a keresztények hitetlenek, akiket kerülni kell. Az általános iskola befejezése után csak egy másik város bentlakásos adventista középiskolájában találtunk megfelelő képzést számomra. Az iskola kitűnő hírnevének köszönhetően édesapám kissé vonakodva ugyan, de beíratott, ugyanakkor komolyan figyelmeztetett, hogy ne figyeljek oda, amikor az Istenükről beszélnek. Keményen tanultam a jó jegyekért, ám közben óhatatlanul is hallottam a Bibliáról, Istenről. A tanítás mindennap istentisztelettel kezdődött. A bibliaórákat nem hagyhattuk ki, és egy Bibliát is be kellett szereznem. A tanáraink kedvesek voltak és törődtek a fejlődésünkkel. A diákok is mások voltak, mint a régi iskolámban. *Hogyan lehetnének hitetlenek ezek a mélyen hívő emberek?*

Figyelni kezdtem az áhítatokon, és rá kellett döbbernem, hogy jó dolgokat mondanak. Mind több és több kérdés foglalkoztatott. Nem akartam megharagítani édesapámat, ezért nem mondtam el, hogy egyre jobban érdekel az, amit Jézusról hallok. Amikor eldöntöttem, hogy megkeresztelkedem, édesanyámnak el mertem mondani. Tudtam, hogy ő meg fog érteni. Az iskolaszünetet otthon töltöttem, de nem beszéltem az új hitemről. Naponta keményen dolgoztam a földeken, és pénteken a szombati munkát is elvégeztem, hogy el tudjak menni a gyülekezetbe. Apámnak nem mondtam, hogy nem dolgozom szombaton. Amikor mégis megtudta, hogy gyülekezetben voltam, a következő pénteken még több munkát adott. Szombat reggel ki akart küldeni a földre. A legnagyobb tisztelettel elmagyaráztam neki, hogy Isten parancsa a szombat megtartása. Megígértem, hogy vasárnap még többet fogok dolgozni. Édesapám azonban nem teológiai tanítást akart, hanem engedelmességet. Nem értett meg, hiába magyaráztam, hogy ebben a dologban Istennek kell engedelmeskednem. Fájó szívvel ugyan, de kitagadott. Akkor összepakoltam és visszamentem az iskolába. Az igazgatónak elmondtam, mi történt. Ezután az iskola biztosította számomra az ételt és a szállást, így nem kellett abbahagynom a tanulást.

Még mindig szeretem a családomat, de most Isten az Apám és a gyülekezeti családom gondoskodik rólam. Semmit nem bántam meg.

Az apostolok példája

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: 1Thesszalónika 2:1-12

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Akkor a leghatékonyabb a bizonyoságtévésünk Krisztusért, ha örömet akarunk szerezni Istennek, szeretve az embereket.

Érezni: Még őszintébben gondoskodjunk az emberekről! Igyekezzünk minden tettünkkel örömet szerezni Istennek!

Cselekedni: Mérjük fel, mi motivál keresztény életünkben!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Nem mindegy, milyen a jellemünk!

- A** 1Tim 3:1-13 versei szerint milyen jellemvonásokra törekedjenek a püspökök és a diakónusok? Miért fontos a jellem a keresztény élet szempontjából?
- B** Milyen helytelen indítékokat nevez meg az apostol a keresztények életében 1Thessz 2:1-6 verseiben? Miért károsak ezek?

II. Isten becsületes életre hív

- A** Milyen „jellemhibákból eredő botrányt” tapasztaltunk a gyülekezetben? Milyen indítékok álltak a háttérben? Hogyan hatottak gyülekezetünkre, a környezetünkre és ránk?
- B** A példaképek fontosak. A mai társadalom sajnos rengeteg olyan példát állít elénk, amelyek fokozatosan aláássák mindazt, amit Isten fontosnak tart. Pál jó példa volt a thesszalónikaiaknak (1Thessz 1:5-6; 2:10). Ma kik lehetnek példáink Isten ügyében? Mi milyen példát mutatunk a gyülekezetben, a munkahelyen és a családban?

III. Mi motivál bennünket?

- A** A helytelen indítékok könnyen megronthatják a jellemet és ártanak Krisztus ügyének. Mit tehetünk, hogy indítékaink tiszták maradhassanak?
- B** Tanuljuk meg Mik 6:8 versét, és kérjük Istent, hogy az igevers tartalma megvalósulhasson az életünkben!

Összefoglalás: A hatékony bizonyágtevés egyetlen elfogadható indítéka, ha őszintén vágyunk örömet szerezni Istennek és szeretni embertársainkat.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Krisztus ügyét azzal szolgáljuk a legjobban, ha minden tettünkkel örömet akarunk szerezni Istennek, és mások szükségleteit a sajátunk elé helyezzük.

Vitathatatlan, hogy a keresztény egyház számára az utóbbi évtizedekben a legnagyobb veszély nem kívülről támad, hanem a belső botrányokból. Elkésérítő, hogy ha az interneten rákeresünk az „egyházi botrányok” kifejezésre, bizony több millió találatot kapunk. A botrányok neve, jellege és „felekezeti hovatartozása” ugyan különbözik, de mindegyik oka a szolgálat három helytelen indítékának egyike: a pénz, a paráznaság vagy a hatalomvágy.

A botrányok rettentő károkat okoznak Krisztus ügyének. Korunkban a kereszténység már nagymértékben elveszítette erkölcsi vezető szerepét. A kételkedők nem haboznak rámutatni, hogy az önuralom hirdetése helyett gyakran az egyház is részese az erkölcsi züllés problémájának. Minden botrány hallatán egyre többen kételkednek a keresztény üzenet igazságában, miután hirdetőinek élete nem tűnik különbnek másokénál.

Okolhatjuk a papokat, akiknek neve fémjelzi e botrányokat, de a probléma attól nem oldódik meg. Vádaskodás helyett fel kell ismerni, hogy Isten kegyelme nélkül bárki beleeshet hasonló kísértésekbe, hiszen mindannyian emberek vagyunk. Inkább vegyük komolyan Pál apostol figyelmeztetését, amit 2000 éve írt a thesszalonikaiaknak! Annak veszélyére hívta fel a figyelmet, ha hagyjuk, hogy a szolgálatra önző vágyak kielégítése késztesen.

Elmélkedjünk: Mit tehetünk, nehogy az egyházat sújtó erkölcsi botrányok résztvevői legyünk, inkább segítsük azok megoldását?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Pál indítékai (1Thessz 2:1-8)

Sokan gyanakvóan tekintenek a televíziós evangelizátorokra, akiket látványosan jobban érdekel a pénz és a hírnév, mint a szükségben lévők megsegítése. Pál korában is így tekintettek a vándor filozófusokra és a nyilvános szónokokra, mégpedig nem ok nélkül. Az esetek többségében egyszerű szélhámosok voltak, akik hírnévre és pénzre akartak szert tenni.

Abonoteichus Sándor (v. Alexander Paphlagonian, 105-170.) életéről olvasva döbbenetes képet kapunk Pál korának hamistanítóiról, prófétáiról. Samosatai Lucianus (II. századi görög író) szerint Sándor páratlan szélhámos volt, aki a II. évszázadban népszerű szektát alapított egy Glykon nevű, szőke hajú, emberfejű kígyóisten köré. Középről s távolról érkeztek emberek (köztük a római uralkodó, Marcus Aurelius is), hogy Sándor tolmácsolásában meghallgassák (és megfizessék) Glykon bölcsességeit. Egy év alatt 80 ezer drachmát sikerült bezsebelnie akkor, amikor 1 drachma nagyjából egy napi jövedelemnek felelt meg. Csalás volt ám a javából!

Pál nem akarta, hogy Sándorhoz hasonló vallási csalónak tartsák, ezért határozott hangon szól szolgálatáról 1Thessz 2:1-12 verseiben. Szavaiból kitűnik, hogy egyesek nem csupán tanításait fogadták gyanakodva, hanem szolgálatának indítékait is. Vádjaira válaszul Pál azzal érvel, hogy szolgálata nem tévelygésből (2:3), tisztátalan szándékból (2:3), álnokságból (2:3) vagy kapzsiságból (2:5) fakad, tehát nem olyasmiből, amit a Glykon-kultuszhoz társítottak.

Pál szavai közül háromnak érdemes különleges figyelmet szentelni. A „*tisztátalan szándék*” valószínűleg szexuális jelentést hordoz, ahogyan 1Thessz 4:7 versében is ebben az értelemben használatos és másutt is az erkölcstelenséghez köthető (lásd 2Kor 12:21; Gal 5:19). A „*hitetés*” (Károli ford.) a halászatban használt *beetetés* szóból származik. Olyan tevékenységre utal, ami mások tudatlanságából próbál hasznot húzni. A „*kapzsiság*” az anyagi nyereségváagnál sokkal többet jelent. A „*birtokol*” és a „*több*” görög szavak kombinációjából származik, vagyis az élet minden területén jelenlévő önző emberi vágyak kielégítésére utal.

Elmélkedjünk: Az utazó szélhámosok korában miért kellett Pálnak hangsúlyoznia szolgálata indítékainak tisztaságát? Vonatkozik-e ránk is ez a felelősség, és ha igen, hogyan?

II. Pál módszere (1Thessz 2:9-12)

Bárki mondhatja magáról, hogy tiszták az indítékai. Hogy igaz-e az, amit állít, az más lapra tartozik. Pál életmódja és szolgálata mindenesetre bőséges bizonyítékkal támasztotta alá állításainak igazságát.

Más vándortanítóktól eltérően, akik hallgatóságuk anyagi támogatásából éltek, Pál rendszerint saját keze munkájával tartotta fenn magát. Nem mintha azt gondolta volna, hogy a szolgálattelvők munkáját nem kellene megfizetni. Más leveleiben világosan kijelenti, hogy anyagi támogatásban kell részesülniük (1Tim 5:17-18). Saját szolgálatával kapcsolatban azonban úgy döntött, nem kér pénzt, nehogy nyereszkedéssel vádolják.

Miből élt hát Thesszalonikában? Foglalkozását tekintve sátorkészítő volt (ApCsel 18:3; 20:34). A nappalokat szabással, préssel és bőrvarrással töltötte saját műhelyében vagy egy másik mesterembennél. A bőr megmunkálása igen kemény munka, de „főállása” lehetőséget biztosított arra, hogy találkozzon és beszélgessen olyanokkal, akik igénybe vették a szolgálatát. Becsületességének bárki utánajárhatott, és jó híre valószínűleg szavahihetőségét is alátámasztotta. A hosszú, fizikai munkával töltött órák végeztével és szombatoként Pál végre a szívéhez legközelebb álló feladatának szentelhette figyelmét: az evangéliumot hirdette az érdeklődőknek.

Azért döntött így, „mert szerette volna, ha az új keresztény hívők megértik, hogy úgy áll mellettük, mint édesapa a gyermekei mellett. Az apák nem kérnek fizetséget gyermekeiktől azért, mert felnevelik őket, olyan embereket nevelnek belőlük, amilyené válniuk kell. Ez volt Pál munkájának a lényege” (Tom Wright: *Paul for Everyone: Galathians and Thessalonians*. Ky. Louisville, 2004, Westminster John Knox Press. 98. o.).

Elmélkedjünk: A kételkedők szerint az egyházakat csak a pénz érdekli. Hogyan cáfolja ezt a kritikát Pál módszere, ahogy eltartotta magát?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Pál nem szerette volna, ha szélhámoskodónak tartják. Milyen hasonlatokkal védekezett a fenti vád ellen 1Thessz 2:7 és 11 verseiben? Mit árult el szolgálatáról és indítékairól?
- 2) Az ószövetségi Bálám próféta (4Móz 22) és az újszövetségi Simon mágus (ApCsel 8) története két olyan emberről szól, akik szem elől tévesztették a szolgálat valódi indítékát. Hogyan tévedtek le Isten útjáról? Milyen tanulságokat vonhatunk le a történeteikből?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) Józsefnek Egyiptomban, Dánielnek Babilonban kellett helytállnia. Történeteikből két olyan férfi tapasztalatát ismerjük meg, akik akkor is hűségesek maradtak Istenhez, amikor a legtöbben elfordultak tőle. Mit tanulhatunk tőlük, ami segíthet a paráznaság, a hatalom és a pénz kísértései ellen való küzdelmeinkben?
- 2) Senki nem ébred olyan döntéssel, hogy aznap minden különösebb ok nélkül tönkre fogja tenni az életét. A nyilvánosságra került egyházi botrányok mindig azzal kezdődtek, hogy valaki apró lépéseket tett a bűnnel való megalkuvás útján. Hogyan maradhatunk távol ettől az ösvénytől?
- 3) A Biblia sok ember történetét feljegyzte, akiknek tisztessége mindvégig megingathatatlan maradt. Olyan férfiokról és nőkről is olvashatunk, akik bár igen komoly hibákat követtek el, végül megbánták a bűneiket. Az utóbbi történetek közül melyik nyújtja számunkra a legnagyobb reményt és miért?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tevékenység: E heti tanulmányunk befejezéséül hívjuk fel a résztvevők figyelmét arra, hogy senki sem legyőzhetetlen! Mindannyiunknak megvannak a magunk próbái és kísértései. A Biblia szerint még az is küzd a bűn ellen, akit komoly hívőként ismerünk. Egyaránt szükségünk van bátorításra és imára.

Imádkozzunk két-három fős csoportokban! Mindenki mondjon el egy imakérést! Ezt követően minden csoport imádkozzon gyülekezetének lelki vezetőiért! Kérjék Istent, hogy segítsen a vezetőknek elhívásuk legfőbb célját mindenkor szem előtt tartani és becsületüket mindvégig megőrizni!

ISMERD MEG ÉS SZERESD!

1995-ben egy fiatal adventista házaspár, Gideon és Pam Petersen Namíbiába érkezett, hogy a himbák között szolgáljanak. Opuwo városában találtak néhány adventistát, közöttük egy himba fiatalembert, Kapitangot. Megkérték, hogy legyen a tolmácsuk. A bennszülöttek minden tanítást szinte azonnal elfelejtettek. A misszionáriusok azonban nem adták fel, és Kapitangoval együtt két fiatalember végül megkeresztelkedett.

A Petersen házaspár mindent megpróbált, de sem a szemléltető eszközök, sem az olvasástanítás nem segített abban, hogy a bennszülöttek megértsék a bibliai történeteket. Bölcsességért imádkoztak, és sok időt töltöttek közöttük. Egyszer részt vettek egy nagy ünnepségen, ahol a himbák táncoltak, meséltek, kántáltak és verseltek. Ekkor értették meg, hogy ezek az emberek más módon kommunikálnak. Az írástudatlan társadalmakban az emberek szájhagyomány útján adják át szokásaikat a következő generációknak, de az átadás módja minden nép esetében más. A himbáknak tehát saját kulturális hagyományaik szerint kellett hallaniuk az evangéliumot: hősköltemények, mesék és kántálás formájában. Ezeket a műfajokat alkalmazva a misszionáriusok újrafogalmazták a bibliai történeteket. Fogalmi nehézségekkel is meg kellett birkóznium. Mivel a himbák nem hallottak angyalokról, Petersen azt mondta nekik, hogy az angyalok Isten követői. A bűn fogalmát sem ismerték, ezért számukra is érthető kifejezésekkel kellett elmagyarázniuk a jelentését. Végül elkészítettek egy kazettát, amit magnón hallgathattak meg. Nagyon tetszett nekik, amit hallottak, de a magnó eleme hamar lemerült. Egy himba származású protestáns lelkész kántálással és énekekkel egészítette ki a történeteket, hogy a bennszülöttek még szívesebben fogadják. A misszionáriusoknak pedig sikerült beszerezniük napenergiával működő MP3 lejátszókat, így az üzenetet akár évekig is hallgathatják a törzs tagjai.

A misszionáriusok ki akarták képezni a helyi vezetőket, hogy átvegyék a munkájukat. A namíbiai egyházi vezetők lehetőséget biztosítottak Kapitangonak, a fiatal tolmácsnak, hogy teológiát tanuljon. Hamarosan megszerzi a diplomát. Amikor nem tanul, történeteket ír az MP3 projekt számára, amit hivatalosan 2011 májusában indítottak el. Már egy tucat lejátszót kiosztottak a himba közösségek vezetői között. A településeken mindenki hallhatja Isten történeteit a pihenés ideje alatt vagy a tűz körül a hideg éjszakákon.

Örök barátok

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: 1Thesszalonika 2:13-3:13

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: A Krisztusba vetett őszinte hit egymásról való gondoskodást teremt a hívők között, amely az örök életben is tartani fog.

Érezni: Tapasztaljuk a szoros lelki kapcsolatokból fakadó bátorítást!

Cselekedni: Még tudatosabban törekedjünk arra, hogy időt szánjunk a hittestvéreinkkel való barátságok kialakítására!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Isten közösségre hív

A Isten megváltási tervéhez egy meghívás is mindig kapcsolódott azok számára, akik követni akarták az Urat. Isten meghívta őket, hogy csatlakozzanak a hívők közösségéhez: először Ábrahám családjához, később Izráel népéhez, ma pedig az egyházhoz. Mennyire fontos tehát Isten számára, hogy tapasztaljuk a közösséget?

B Pál apostol több helyen is „Krisztus testének” nevezi az egyházat (Róm 12:3-8; 1Kor 12:12-31; Ef 4:1-16). Milyenek mutatja be Krisztus testének hasonlata azt a kapcsolatot, amit a hívőknek egymás között kell kialakítani?

II. A közösség igénye

A A természetből, a társadalomból, a világból vett mely példák szemléltetik, hogy az élet közösségben a legjobb?

B Melyek a jó közösség áldásai?

III. A közösség építése

Milyen erősek a gyülekezeti kapcsolataink? Mit tehetnénk, hogy tovább erősödhessenek?

Összefoglalás: Ahhoz, hogy a kereszténység élni tudjon Istentől kapott lehetőségeivel, őszinte, szeretetteljes közösség kell.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Pál érdeklődése a thesszalonikai hívők hogyléte iránt azt a testvéri köteleket és szoros barátságot szemlélte, amely Isten követőinek életét egyesíti.

Tanítók részére: A héten azokat a történeteket és hasonlatokat tanulmányozzuk a Szentírásban, amelyek bemutatják, mennyire fontosnak tartja Isten a *hitközösségek* fejlődését, amit az *Istenhez* fűződő bensőséges kapcsolaton kívül, a *követők közötti* szoros barátság és lelki közösség is jellemez.

1955 és 1965 között egy amerikai pszichológus, Harry Harlow majomkölykökkel folytatott kísérletsorozata során az elszigeteltség hatásait vizsgálta. Az állatokat születésük után elválasztották anyjuktól, majd egy évig semmiféle kapcsolat kialakítására nem volt lehetőségük. A majmokat két csoportba osztották. Az első csoport részleges elszigeteltségben nevelkedett, miután különálló fémketrecekben helyezték el őket. A másik csoport minden élőlénytől *teljes* elszigeteltségben élt. Változó időperiódusonként néhány majmot a többiek közé eresztettek. A teszt eredménye megrázó volt. Az elszigeteltség ideje alatt egyetlen majom sem pusztult el, de az érintkezés hiányának következtében mind komoly pszichés sérüléseket szenvedtek. Amikor a majmokat közösségbe engedték, mindegyiküknél különös magatartásban megnyilvánuló érzelmi megrázkódtatást lehetett megfigyelni: önmagukat átkarolva hintáztak és képtelenek voltak normális kapcsolatok kialakítására. Némelyikük olyan erős megrázkódtatást élt át, hogy visszautasította az ennivalót és végül elpusztult. A boncolás vizsgálata szerint a halál oka érzelmi anorexia volt. Elszigeteltségük hosszától függően néhány majom állapota valamelyest ugyan javult, azonban a vizsgálat bebizonyította, hogy 12 hónapnyi elszigeteltség gyakorlatilag lehetlenné teszi a majmok közösségi életének helyreállítását (Harry F. Harlow: „*Total Social Isolation in Monkeys*”, *Proceedings of the National Academy of Sciences*. 1965, 54.1, 90., 92., 94. o.).

Dr. Harlow vizsgálatának eredménye elszomorító, de egyáltalán nem meglepő. A teremtéstörténet világosan bemutatja, hogy Isten minden embert és állatot közösségi igénnyel teremtett.

Elmélkedjünk: Miután megteremtette Ádámot, Isten azt mondta, hogy nem jó az embernek egyedül (1Móz 2:18). Miért annyira fontosak a kapcsolatok? Miért nem érezte jól magát Ádám egyedül?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL! BIBLIAKOMMENTÁR

I. A közösség megromtója (1Thessz 2:17-20)

Lukács beszámolója szerint Pál thesszalonikai szolgálata akkor ért véget, amikor feldühödött zsidók vádaskodásaikkal rávették a vezetőket, hogy az apostolt kiutasítsák a városból. Levelében erre az eseményre utal vissza, azonban egészen más nézőpontból. Szerinte visszatérését valójában nem a város határozata vagy a feldühödött zsidók akadályozták. Pál szerint a probléma gyökere Sátán munkálkodása. Ő az események fő mozgatórugója. Pál csak néhányszor tesz említést Sátánról a leveleiben, de ez a megjegyzése azért fontos, mert rámutat a földi történelem háttérében zajló nagy küzdelemre. Láthatjuk, hogyan próbálja Sátán megakadályozni a közösség kialakulását Isten követői között. Az ember megteremtésének pillanatától fogva Sátán Isten terve ellen áskálódik. Azt akarja megakadályozni, hogy a hívők jó közösséget ápoljanak Istennel és egymással. Sikerrel járt, amikor Ádámot és Évát előbb Isten, majd egymás ellen fordította. A végzetes édeni nap óta pedig arra törekszik, hogy tönkre tegye Isten tervét, amivel helyre akarja hozni a megromlott kapcsolatokat. Sátán jól tudja, milyen erő rejlik abban, ha Isten követői egységben élnek, ezért természetesen azon munkálkodik, hogy megosztást, elkülönülést, elidegenedést és ellenségeskedést szítson a nép között. Persze nem vádolhatjuk mindenért Sátánt. Mivel a bűn az egész emberi fajt fertőzi, túlságosan hajlunk arra, hogy fondorlatos terveinek megvalósulását még késztetése nélkül is elősegítsük.

Elmélkedjünk: A Biblia történetei közül melyek leplezik le Sátán igyekezetét, hogy gyengítse és tönkre tegye a kapcsolatot Isten követői között? Hogyan nyilvánul meg Isten kegyelme?

II. Pál vágyódása a közösség után (1Thessz 3:1-13)

Éreztük már magunkat egyedül és elhagyottan olyan emberek társaságában, akiket nem igazán ismertünk, vagy akik között nem tudtunk feloldódni, miközben azt kívántuk, bárcsak lenne egy barátunk? Pál is hasonlóan érezhette magát Athénban, amikor eldöntötte: visszaküldi

Timóteust Thesszalónikába, hogy megnézze, jól vannak-e az újonnan megtértek. Bár nem könnyű *Az apostolok cselekedeteinek* minden eseményét összeegyeztetni az 1Thesszalónika levelében leírtakkal, mégis úgy tűnik, hogy Timóteus indulásakor Silás még nem érte utol Pált. Találkozásukra egészen addig nem került sor, amíg Pál Korinthusba nem ért (vö. ApCsel 17:15; 18:5). Az apostol tehát ismét magára maradt egy bálványimádó városban, távol a keresztények közösségétől, és ezt a helyzetet nem igazán élvezte (ApCsel 17:16). Azonban bármilyen rosszul is érezte magát, hajlandó volt meghozni az áldozatot, mert annyira szeretett volna híreket hallani thesszalónikai barátairól. Pál három dolgot kért Timóteustól. Ennek a három dolognak egyébként minden keresztény kapcsolatban jelen kellene lennie. Először is arra kérte, hogy a thesszalónikaiakat „megerősítse és bátorítsa” a hitükben (1Thessz 3:2, új prot. ford.). A „megerősít” kifejezés a „támogatást” is magában foglalja. A „bátorít” pedig szó szerint azt jelenti, hogy valaki mellett megy és támogat. Mivel Pál nem utazhatott Thesszalónikába, Timóteust kérte meg arra, amit maga szeretett volna megtenni. Biztatni és támogatni akarta az új hívőket a Jézusba vetett hitükben, amikor annyi nehézséggel kellett szembenézniük. Ezenkívül arra is megkérte Timóteust, hogy érdeklődjön a személyes hogylétük felől. Mi történt, mióta nincs velük? Vajon kitartottak? Hogyan küzdenek meg a kísértésekkel? *Erősítés, támogatás és gondoskodás.* Isten szeretné, ha követői a jó kapcsolatok e három alapkövét tapasztalnák egymás társaságában.

Elmélkedjünk: A hívők közötti erősítő, szoros kapcsolat Isten tervének része, amivel egyaránt legyőzhető a bűn hatalma a világban és az életünkben. Mi teszi ezeket a kapcsolatokat annyira erőssé?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Milyen példákat találunk a Szentírásban, amelyek szemléltetik az erős lelki kapcsolatot, amit Isten népe között szeretne látni?
- 2) Mit tudunk meg Pál kapcsolatairól, amelyekről a Római levél utolsó fejezetében a személyes üdvözlések és nevek árulkodnak? A felsorolás tanulmányozása közben jegyezzünk fel, amennyit csak lehet az emberek neméről, etnikai hovatartozásáról és foglalkozásáról!
- 3) Pál 1Thessz 3:11-13 verseiben tett megjegyzései alapján mi legyen a hívők közötti kapcsolat legfőbb célja?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) Pál élete nagy részét utazással töltötte, azonban azt bizonyítja a nevek hosszú sora, amelyeket leveleiben elszórtan találunk, hogy minden rendű és rangú emberrel sikerült szoros kapcsolatot kialakítania. Hány embert ismerünk „igazán jól” a gyülekezetben? Mit tehetnénk, hogy testvéreinket még jobban megismerjük?
- 2) Pál szavai 1Thessz 3:10 versében azt mutatják, hogy a barátainkért való imádkozás szorosan együtt jár a fajta kapcsolattal, amit Isten szeretne, ha hittestvéreinkkel kialakítanánk. Kiért imádkozunk a gyülekezetünkben, és hogyan erősíti az ima a hitünket, valamint annak az embernek a hitét és lelki életét, akiért imádkozunk?
- 3) Hogyan segíthetnénk elő gyülekezetünkben a testvérek közötti szoros keresztényi kapcsolat kialakulását?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tevékenység: Olvassuk fel csoportunkban a következő idézetet, amit a mélyen vallásos angol költő, John Donne (1572-1631) írt „Senki sem külön sziget” címmel! A részlet elolvasása után kérdezzük meg csoportunkat, hogy mit mond a vers az életről, a halálról és a közösségről! Vajon túlságosan messze megy a költő azzal, amit állít, vagy éppen a lényegre mutat rá? E heti tanulmányunk fényében beszéljük meg a kérdést!

„Az egyház... egyetemes, mint minden cselekedete; minden tette minden embert érint. Ha megkeresztel egy gyermeket, az engem is érint; mert részévé válik a testnek, melynek feje az enyém is, részévé vált a testnek, melynek én is tagja vagyok. Ha eltemet egy embert, engem is érint: az egész emberiség egy Teremtőtől származik, és egy egészet alkot... Senki sem különálló sziget; minden ember a kontinens része, a szárazföld egy darabja; ha egy göröngyöt mos el a tenger, Európa lesz kevesebb, éppúgy, mintha egy hegyfokot mosna el, vagy barátaid házát, vagy a te birtokod; minden halállal én leszek kevesebb, mert egy vagyok az emberiséggel; ezért hát sose kérdezd, kiért szól a harang: érted szól” (John Donne: *Devotions Upon Emergent Occasions*. 1959, Ann Arbor Paperbacks: The University of Michigan Press. 107-109. o.).

ISTEN A HIMBA NÉPHEZ IS SZÓL

A himbák Namíbia északi részén, családi közösségekben élnek. Sárkunyhóikat túskebezóttal veszik körül, így tartják távol a ragadozó állatokat. Nincs szükségük elektromosságra, vezetékes vízre, és többnyire önellátók. Csak kevesen tudnak írni és olvasni közülük, szájhagyomány útján adják át történelmüket és kultúrájukat. A gyermekeknek többször is elmesélik a történeteiket, amelyekbe a tanításaikat is beleszövik. A család pátriárkája a halott ősöktől kér tanácsot a mindennapi élet gondjaiban. Számukra ismeretlen a keresztények fogalma a bűnről, és hitelveik sincsenek.

A nevem Kapitango és a himbák között nevelkedtem. 16 éves koromban magához vett az adventista nagybátyám, aki a gyülekezetbe is elvitt. Nem tetszett a vallása, de mivel társadalmunk tiszteli az idősebbeket, szombatonként vele tartottam. A szüleimhez visszakerülve egyáltalán nem bántam, hogy megszabadultam nagybátyám különös vallásától. Majd egy másik rokon érkezett, aki a kis adventista gyülekezet vezetője lett. Mivel egy kicsit beszéltem angolul, Tate bácsi arra kért, hogy fordítsak egy misszionárius házaspárnak. A kérést nem illett visszautasítanom. Így találkoztam Gideon és Pam Petersennel. Azonnal megkedveltem őket. Miközben együtt dolgoztunk, megismertem a hitüket és megkeresztelkedtem. Később az opuwoi adventista gyülekezet bibliamunkása lettem, és most a namíbiai egyházvezetők meghívására a zambiai egyetemen készülök fel a szolgálatra. A munkám és a családom miatt évente csak 3 hónapot töltök iskolában, egyébként itthon képezem magam. Ha megszerzem a diplomát, én leszek az első diplomás adventista lelkész a himbák között.

A himbák képtelenek voltak visszaemlékezni azokra a bibliai történetekre, amelyeket elmondtunk nekik. A nyugati tanítási módszer ugyanis itt nem működik. A bűn fogalmát Lucifer történetén keresztül tudtuk elmagyarázni. A történeteket többször is hallaniuk kell ahhoz, hogy megtanulják. Több hónapon keresztül imádkoztunk bölcsességért, és Isten megmutatta, hogy napelemes MP3 lejátszók segítségével megoldható a probléma. A hanganyagot MP3 lejátszókra töltöttük, és a törzsek vezetői között kiosztottuk. Nagyon tetszett nekik, ezért még több történetet készítünk. Évekig próbálkoztunk, míg végül sikerült elérnünk a himba népet Isten üzenetével.

Szent élet

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: *1Thesszalónika 4:1-12*

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Isten ránk vonatkozó tervében az élet minden területén, így a kapcsolatainkban is megszentelődésre hív!

Érezni: Közösségi és személyes életünkben egyaránt engedjük át a vezetést Istennek!

Cselekedni: Tegyük meg a szükséges lépéseket, hogy el tudjunk fordulni a gonosztól, és Isten akarata érvényesüljön az életünkben!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Isten megszentelődésre hív

- A** Pál apostolnak alig van olyan levele, ami nem tartalmaz figyelmeztetést az erkölcstelenség ellen. Miért óv Isten ettől a bűntől?
- B** Pál kétszer is kéri a thesszalónikaiakat, hogy olyan életet éljenek, amely „mindinkább” örömet szerez Istennek (4:1, 10). Ez mit árul el a thesszalónikaiak világáról és általában a keresztény életéről?

II. Az embertársaink iránti őszinte szeretet

- A** Pál arra hívja fel a figyelmet, hogy ne vétkezzünk, ne ártsunk az erkölcstelenséggel sem. Hogyan kerülhetünk el efféle bűnöket?
- B** Miért nem férhet meg egymás mellett az erkölcstelenség és a tiszta szeretet?

III. Tartózkodjunk az erkölcstelenségtől!

Isten arra hív, hogy tartózkodjunk a paráznaságtól. Kéréséhez az a felszólítás is társul, hogy szentségben és tisztességben uralkodjunk a testünk felett. Hogyan lehet erre másokat tanácsolni?

Összefoglalás: A fékevesztett testi vággyal és perverzióval fertőzött világban Isten azt kívánja követőitől, hogy erkölcsös, példamutató és szent életet éljenek.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: A keresztények felett nem uralkodhat a testi vágy, hanem csak az, hogy Istennek tetsző, szent életet éljenek, amit önuralom és tisztaság jellemez.

Tanítók részére: E heti tanulmányunk érzékeny és személyes természete miatt valószínűleg sok résztvevő kellemetlenül fogja érezni magát, talán még a tanító is. Viszont keresztényként nem engedhetjük meg magunknak, hogy csak azért kerüljük a szexualitás témáját, mert kellemetlen beszélni róla. Isten Igéje is foglalkozik vele, az ihletett tanácsokra pedig igen nagy szükség van. Fiatal és idős, egyedülálló és házas, hívő és hitetlen, mindenki találkozik ezzel a kérdéssel. Ne hagyjuk ki a tanulmány kínálta lehetőséget, mert eltökéltséget, gyógyulást és reményt adhat mindazoknak, akik küzdelmeket élnek meg!

A szexualitás az egyik legszebb, legnagyobb szerűbb, ugyanakkor a legtitokzatosabb erő. Egyedülállóan bensőséges, élethosszig tartó szeretetköteléssel fűzheti egybe a férfit és a nőt, vagy egész életen át fájdalmat és szenvedést okozhat, ha az önző szenvedély mások kihasználására vezet. Sajnos a történelemben túl sok olyan férfi és asszony élt, akinek a szépség helyett inkább szörnyűség jutott.

A nemi élet helyes keretek között szép és egészséges, de lehet pusztító, amikor visszaélnék vele. Hová fordulhat az ember tanácsért és útmutatásért? Egyesek híres emberektől és kibeszélő tévéműsoroktól várnak segítséget, mások a magazinokat vagy az internetet böngézik, esetleg barátokhoz fordulnak ötletekért. Sajnos, nagyon kevesen választják a Bibliát, és még kevesebben veszik komolyan a tanácsait. Egy friss felmérés szerint, amit a Yale egyetem hallgatói között végeztek, a válaszadók 71%-a azt mondta, hogy vallási felfogása „egyáltalán nincs hatással” nemi életére. 19% esetében „valamelyest” és csupán 10%-nál „erősen” befolyásoló tényező a vallás.

(<http://www.Yaledailynews.com/news/2010/feb/11/for-faithful-few-a-balancing-act/>).

A felmérés eredményeiből kitűnik, hogy a legtöbb diák úgy értelmezi a bibliai „szabályokat”, mintha Isten a nemi élet „ellen” lenne, és nem

akarná, hogy örömünk teljen benne. Sajnos időnként a kereszténység körében is sugallják ezt a gondolatot, a szexualitást szennyes és szentségtelen dolognak bélyegezve. Azonban semmi nem áll távolabb az igazságtól. Isten teremtett testi örömök vágyával. A sok szabály éppen azt bizonyítja, mennyire értékesnek tartja ezt. Ugyanakkor jól tudja, hogy a bűn következtében az emberek gyakran vétenek a nemi életben. Isten azt szeretné, ha a legteljesebb és legszebb élményben lehetne részünk, amit csak eredeti terve szerint élve tapasztalhatunk.

Elmélkedjünk: Mit tehetnek a keresztény családok és gyülekezetek, hogy a fiatalabbak és idősebbek egyaránt meglássák a Biblia útmutatásának a fontosságát a szexualitás terén?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Mi volt a helyzet Pál korában? (1Thessz 4:1-3)

Az ókori világ erkölcstelensége volt az egyik gond, amivel a pogányok apostolának szembe kellett néznie. Ahogyan a tanulmányunkban olvashatjuk, a paráznaság a görög „*porneia*” szó fordítása. Ez a szó mindenre vonatkozik, ami ellenkezik Isten akaratával, mint pl. a házasság előtti kapcsolat, a házasságtörés, a prostitúció, a pornográfia stb. A pogányok vágytak az evangéliumra, és közülük sokan igyekeztek távol tartani magukat a kultúrájukban általánosan elfogadott szokásoktól. Olvassuk el F. F. Bruce összegzését azokról a kapcsolatokról, amelyeket a pogány világban természetesnek tartottak a férfiak:

„A férfinak lehetett szeretője... [*hetaera*], aki az intellektuális társaságot is biztosította számára; a rabszolgaság intézménye pedig lehetővé tette, hogy ágyasa is legyen... [*palace*], miközben alkalmi gyönyörökért bármikor fordulhatott a prostituáltakhoz... [*porne*]. Felesége a háztartást vezette, valamint törvényes gyermekeit és örököseit nevelte” (*World Biblical Commentary. 1 and 2 Thessalonians*. Waco, Texas, 1982, Word Books. 45. köt. 82. o.).

Ebben a környezetben kellett Pálnak szüntelenül figyelmeztetni a pogány hívőket arra, hogy bár a társadalom nem ítéli el a paráznaságot, Isten számára azonban elfogadhatatlan. Nem csupán azt tanácsolta nekik, hogy kerüljék, amennyire csak lehet, hanem „tartóztassák meg magukat” (1Thessz 4:3). A „megtartóztatás” Pál szóhasználatában azt

jelenti, hogy „kerüljenek minden parázna kapcsolatot” és „tartsák azoktól távol magukat”. „*Kerüljétek a paráznaságot*”, kéri Pál a hívőktől a korinthusiakhoz írt levelében (1Kor 6:18), és nem szeretne volna, ha félreértik. A paráznaság bűnével nem szabad játszani. Ha egyszer törbe ejt, szorításából nehéz kikerülni.

Elmélkedjünk: Hogyan fogadják el a keresztények Isten akaratát az erkölcsi tisztaságról anélkül, hogy túlságosan „prüddé” válnának, vagyis a nemiséget szennyes és szentségtelen dolognak tekintenék?

II. Isten terve a testi szerelemmel (1Thessz 4:1-12)

Az okos szülő tudja, hogy nem elég önmagában egy bizonyos viselkedési módot megtiltani. Tanácsra is szükség van, ami megmutatja, mit kell tenni a rossz helyett. Pál hasonló módon járt el. Nem csupán azt mondta az új hívőknek, hogy tartózkodjanak az erkölcstelenségtől, hanem arról is beszélt, hogyan elégíthetik ki a vágyaikat helyes keretek között.

Nem helyes, ha a szenvedélyeiknek engedve változtatják a kapcsolatokat, mondja Pál. Maradjanak a házasság kötelékein belül, önuralmat gyakorolva, „*tisztességben*” (1Thessz 4:4-5). Ahogyan tanulmányunk rámutat, a 4. vers szó szerint azt mondja, hogy mindegyik thesszalonikainak „*a maga edényét*” kell bírnia. Bár a kifejezés nehezen érthető, három dolog is arra enged következtetni, hogy a házasságról beszél.

Először is az Újszövetségben az „*edény*” szó gyakran emberre vonatkozik (vö. ApCsel 9:15; 2Kor 4:7; 1Pt 3:7). Másodsorban a „*bír*” görög ige az Ószövetség görög fordításában is használatos abban az esetben, amikor valaki feleséget szerez (Ruth 4:10). Végül pedig Pál gyakorlatilag ugyanazt kéri a korinthusi pogány hívőktől, mint a thesszalonikaiaktól, ám lényegesen érthetőbb megfogalmazásban: „*kerüljétek a paráznaságot*” (1Kor 6:18), „*a paráznaság miatt minden férfiúnak tulajdon felesége legyen, és minden asszonynak tulajdon férje*” (1Kor 7:2). Természetesen nem azt mondja, hogy a házasság egyetlen oka a nemi élet, hiszen a szeretet fontosságáról is sok szót ejt. Csupán azt kívánja kihangsúlyozni, hogy a testi szerelmet meg kell őrizni a házasság számára.

Pál utolsó figyelmeztetése úgy szól, hogy a nemi életet a házasságon belül is szentségben és tiszteletben kell gyakorolni. A házassági anya-

könyvi kivonat senkit sem hatalmaz fel arra, hogy zaklassa a társát. A házasság szent kötelékében a férfi és a nő kapcsolata dicsőséget ad Istennek és gazdagítja életüket.

Elmélkedjünk: Egy felmérés szerint a házaspárok elégedettebbek a nemi életükkel, mint akik házasságon kívüli kapcsolatban élnek (72% a 31%-kal szemben). Vajon milyen tényezők okozhatják ezt?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Milyen ószövetségi történetekben látjuk a nemi élet pozitív és/vagy negatív példáit? Milyen tanulságokat vonhatunk le belőlük?
- 2) Miért jobb alapelv az Istennek tetsző élet indítéka, mint ha egyszerűen belenyomnánk valakinek a kezébe a betartandó szabályok listáját?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) A Biblia figyelmeztetése a paráznasággal szemben egyértelmű: Tartózkodj tőle! Ennek fényében milyen döntéseket kell meghoznunk kapcsolatainkban, illetve azokat a dolgokat illetően, amit elolvasunk vagy megnézünk?
- 2) Vajon az erőszak áldozatainak milyen érzés Pál szavait olvasni, hogy „bosszút áll az Úr mindezekért” (1Thessz 4:6)?
- 3) Sokak élete talán nem mindig tükrözi az Istennek tetsző tisztaságot és feddhetetlenséget. Milyen reményt kínál Dávid borzasztó bűnének, majd az 51. zsoltár bűnbánó énekének története?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tevékenység: A következő elképzelt helyzet alapján beszéljük meg e heti tanulmányunkat:

Egy barátunk szerint társadalmunkban túl sok puritán eredetű fenntartás él még a szexualitással kapcsolatban. Úgy véli, sok probléma megoldódna, ha úgy kezelnénk a nemiséget, mint bármely más természetes vágyat, pl. a szomjúságot. Ha minden vallásos tabut félretennénk, megszűnne a bűntudat, „szabad lenne a szerelem”, és mindenki jobban érezhetné magát. Mit mondanánk felvetésére válaszul?

SZENT TŰZ HELYETT SZENTLÉLEK

A nevem Untag. Himba családban nevelkedtem. Népem még mindig úgy él, mint az őseink. A gyerekek a települések határában fűrt kutakból hordják a vizet. A nagyobb fiúk az állatokra vigyáznak. A kertekben kukoricát, tököt, cukornádat, dinnyét és babféléket termelünk, a tehének tejét isszuk, a kecskék és a bárányok húsát esszük. A nagyapám a családuk feje, minden reggel és este meglátogatja a „szent tüzet”, ahol az őseinkkel beszélget, akik hitünk szerint meghallgatnak és segítenek nekünk.

Egyszer egy férfi keresett fel bennünket. Érdekes történeteket mesélt egy Jézus nevű emberről. Azt mondta, hogy hozzá kell imádkoznunk. Ha ez így van, akkor miért jár a nagyapám a szent tűzhöz? Miután a férfi elment, megfeledkeztem Jézusról. A környékünkön nyílt egy mobil iskola. Boldog voltam, hogy megtanulhattam olvasni és számolni, de különösen az angol nyelv érdekelt. 17 éves voltam, amikor jött hozzánk egy asszony, aki arra kért, hogy gyűjtsünk neki kukacot, ami másutt ingyencsónak számít, ezért jó árat fizetnek érte. Az asszony alkohollal fizetett. Iskola után mindennap kukacokat szedtük, azután jól berúgtunk. Teljesen rászoktam az italra.

Egyszer egy amerikai misszionárius érkezett a közeli faluba. Azonnal felkerestem, mert gyakorolni akartam vele az angolt. Charlie-nak hívták. Gyorsan összebarátkoztunk. Sok szóra megtanított, én pedig a himbák nyelvére tanítottam. Sokat kérdezett a népemről és a kultúránkról. Elhívott a gyülekezetbe, ahol megismertem Istent. Eszembe jutottak a sok évvel ezelőtt hallott történetek Jézusról. Lassacskán megértettem, hogy az ősök nem oldhatják meg a családuk gondjait. Úgy döntöttem, hogy ezután Charlie Istenéhez fogok imádkozni. Eljártam a gyülekezetbe, olvastam a Bibliát és imádkoztam. Egy évvel később elfogadtam Istent. Az alkohollal való küzdelmem folytatódott, de a kitartó ima meghozta gyümölcsét, és Isten megszabadított.

Új hitemet a családomnak is igyekszem átadni. Egyik testvérem most készül a keresztségére. A falu fiataljaival is igyekszem felvenni a kapcsolatot. Nagyszerű munkám van: himba nyelven veszünk fel bibliai történeteket. A himbák általában nem tudnak olvasni, ezért az MP3 lejátszóra rögzített felvételek nagy segítséget nyújtanak Isten örömhírének megismertetésében.

A Krisztusban meghaltak

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: 1Thesszalonika 4:13-18

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Vigaszt nyújt, ha tudjuk, hogy Jézus feltámadásának köszönhetően a halál csupán átmenetileg választhat el hívő szeretteinktől.

Érezni: Merítsünk erőt abból, hogy Jézusnál van megoldás a halál problémájára!

Cselekedni: Nyújtsunk reményt és vigasztalást mindazoknak, akik elhunyt szeretteiket gyászolják!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. A halál még nem a vég

- A** Pál arra emlékeztette a thesszalonikaiakat, hogy nem kell reménytelenül gyászolniuk elhunyt szeretteiket, mert Jézus eljövetelkor fel fognak támadni. Hogyan magyaráznánk meg, hogy a keresztény reménység Jézus halálából és feltámadásából fakad?
- B** A Szentírás tanítása szerint a halottak csupán „alszanak” Krisztus eljöveteléig. Hogyan vigasztal az, hogy a Biblia az alváshoz hasonlítja a halált?
- C** Milyen sorrendben követik egymást a második advent napjának eseményei? Személy szerint melyik eseményt várjuk a legjobban?

II. A feltámadásra várva

- A** Sok keresztény úgy hiszi, hogy az emberek halhatatlan lélekkel születnek, ami a halál beálltakor azonnal a mennybe vagy a pokolba kerül. Vajon ez a feltételezés „nagyobb” reményt nyújthat a Biblia tanításánál, miszerint a halottak lelke nem halhatatlan, és a holtak sírjukban pihennek Jézus feltámadásáig? Válaszunkat indokoljuk!
- B** Személy szerint milyen vigaszt nyújt számunkra 1Thessz 4:13-18 igeszakasza?

III. Vigasztaljuk egymást!

Hogyan vigasztaljuk azokat, akik az elmúlt évben veszítették el valamelyik szerettüket?

Összefoglalás: Isten követőjének az életét nem zárja le a halál, ami csupán átmenetileg választ el egymástól. A feltámadás reggelén majd ismét találkozunk!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: A keresztényeknek azzal a reménnyel kell egymást vigasztalniuk, hogy Jézus eljövetele véget vet a halál uralmának, és a feltámadás reggelén Krisztus minden követője dicsőségben ismét találkozhat.

Bár a halál kísértetétől nem szabadulunk meg, a mozgás és az egészséges életmód hatására az 50 évesekről azt hihetnénk, hogy negyvenesek. Az orvosi beavatkozások akár évekkel meghosszabbíthatják az élet idejét. Az időskor tünetei gyógyszerekkel enyhíthetők, a kozmetikai műtéteknek köszönhetően pedig akár évekkel fiatalabbnak nézhet ki valaki. A modern vívmányok megjelenésével a hosszú élet után következő halál sok esetben inkább megkönnyebbülés, ám mégis tragédia marad. Az új felfedezések ellenére is tovább pusztít.

Ha szeretnénk igazán megérteni, milyen nagyszerű reményt kínál Jézus eljövetele, tisztában kell lennünk a halál szörnyűségével, amit a theszalonikaiak is jól ismertek. Csupán keveseknek adatott meg a hosszú élet. A gyermekhalandóság rendkívül magas volt, és sokan húsharminc évesen haltak meg. A leggyakoribb halálozási okok között olyan problémák voltak, amelyek modern világunkban könnyen orvosolhatók (pl. a helytelen táplálkozás, a rossz higiéniai körülmények, a sérülések következményei és számos betegség). Az élet nehéz volt, és bármely pillanatban lecsaphatott a halál, a nyomában járó lelki gyötrellemmel.

Nyitó tevékenység: A váratlan halálesetek miatt Krisztus visszajövetelére és a halottak feltámadására várva várt eseményként tekintettek Pál

korában. Hogyan segíthetnénk ma is megérteni, hogy nem a halálé a végső győzelem?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. A gyász fájdalma (1Thessz 4:13, 18)

Mint a gyermek, aki a kísérőkártyára pillantást sem vetve bontja az ajándékát, úgy siklunk el gyakran mi is a 13. vers fölött, ahol Pál a gyászról ír, és azonnal Jézus visszajövetelének részletezéséhez, a 14-17. versekhez ugrunk. A második advent valóban örömhír, de nem bontakozhat ki belőle igazán a remény, ha nem szánunk időt a gyász problémájának áttekintésére a 13. versben. A gyász rendkívüli fájdalommal jár, különösen, ha egy gyermek elvesztéséről van szó. Akár hisz valaki, akár nem, egyaránt mélységes megrázkódtatáson megy keresztül, miközben azon tűnődik, hogy vajon folyhatja-e tovább az életet, amikor minden darabokra hullani látszik. A veszteség feldolgozásának nehéz volta jól látható Cicero, a híres római filozófus és államférfi életében is, aki mintegy 100 évvel Pál előtt élt. 30 éves lánya, Tullio halála után úgy egy hónappal a következőket írta egy barátjának: „Ezen a magányos helyen kerülök minden beszélgetést. Reggel elvonulok a sűrű erdőbe, és napnyugtáig elő sem jövök. Rajtad kívül a magány a legjobb barátom. Társra csak a könyvekben lelek, de még az olvasást is megszakítja a fel-feltörő zokogás. Megpróbálom elnyomni, amennyire tőlem telik, de még most is túl gyenge vagyok” (Cicero: *Letters to Atticus* 12:15. idézi Jo-Ann Shalton: *As the Romans Did*. 2. kiad. New York, 1998, Oxford University Press. 92. o.). Fontos megjegyezni, hogy Pál szerint a gyásznak is megvan a maga helye. Aki nem hisz, talán elutasítja vagy semmibe veszi Jézus visszajövetelének reményét, de az apostol azzal is tisztában van, hogy a hívőknek sem könnyű összeegyeztetni a hitet az érzelmekkel. Gyász idején nincs az a válasz, ami segítséget nyújthat (lásd e heti tanulmányunk végén Cicero egyik barátjától kapott részvétlevelét). Az egyetlen, amit tehetünk, hogy együtt érzően hallgatunk és vigasztalva arra az ígéretre irányítjuk a gyászoló figyelmét, hogy egy nap Jézus mindent újjáteremt.

Elmélkedjünk: Milyen vigasztalást és reménységet meríthetnek Isten követői az alábbi igeszakaszokból: Zsolt 119:50; Ézs 53:3-6; 49:13; Mt 5:4; 2Kor 1:3-4; Zsid 4:15-16?

II. Jézus adventje (1Thessz 4:14-17)

Jézus szívesen fűzött jól ismert eseményeket a történeteibe, hogy az emberek gondolataiban életszerű kép jelenjen meg. Pál hasonlóan beszélt Jézus eljöveteléről. Az egyik kulcsszó a görög „*parouszia*” (1Thessz 2:19; 3:13; 4:15; 5:23), szó szerinti jelentése: „jövétel”. Nekünk talán nem sokat mond, de a thesszalónikaiak ezt a szót használták, ha egy királyi méltóság, pl. a római császár hivatalos látogatásáról beszéltek. Az efféle látogatásokra nem gyakran került sor, de mindig nagy pompával ünnepelték, a város és lakói pedig pénzadományokat vagy különféle kiváltságokat kaptak. Pál ezzel a képpel utalt a thesszalónikaiaknak Jézus adventjére.

1Thessz 4:4-17 verseiben olvashatjuk Krisztus eljövetelének legrészletesebb leírását az Újszövetségben. Nincs benne semmi titokzatosság. Mindenki számára látható és hallható lesz (vö. Mt 24:27; 30-31; ApCsel 1:11; Jel 1:7). Hangjától még a halottak is felébrednek, természetesen nem a zaj miatt, hanem Jézus parancsszava hívja elő őket sírjukból.

Pál azzal vigasztalja a thesszalónikaiakat, hogy a Krisztusban meghaltak sem fognak lemaradni az eljövételről. A halottak életre kelnek, és azokkal együtt, akik életben vannak, „elragadtatnak” a földről, hogy a levegőben Jézussal találkozzanak. Az „elragad” (görögül „*harpadzó*”) szó jelentése „hirtelen megragad, elkap vagy elvisz”. Az eljövétel hirtelenségére és ellenállhatatlan erejére mutat. Az „elragadó” kifejezés is a *harpadzó* szó latin fordításából származik. Azonban fontos megjegyeznünk, hogy az „elragadtatással” kapcsolatban semmiféle titokzatosságról nincs szó.

Elmélkedjünk: Hogyan tudnánk másokat is Jézus visszatérésének örömhírével vigasztalni?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) 1Thessz 4:14-17 versei szerint milyen három hang fogja jelezni Krisztus visszajövetelét és követőinek gyülekezését? Vajon mi lehet a jelentősége ezeknek?
- 2) Milyen további részleteket tudhatunk meg a feltámadásról Pál 1Kor 15:35-55 verseiből?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) Kikkel szeretnénk ismét találkozni a feltámadás reggelén? Mit szeretnénk elsőként tenni és mondani, amikor megpillantjuk őket?
- 2) Hogyan próbál a hit nélkül élő ember megbirkózni a halandósággal? Mi mutatja a társadalomban a halál miatti reménytelenséget?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tevékenység: A következő részletet Cicero egyik közeli barátjának levélből idézzük (lásd a fenti bibliakommentárt). A Cicero mély gyásza miatt aggódó levélíró arra próbálja rávenni az ismert szónokot, hogy ne adja fel az életet. A levél felolvasása után kérjük meg csoportunkat, hogy fogalmazzák át gondolatait a hívők szemszögéből! Miben különbözik az átfogalmazott levél az eredetitől?

„Ha most nem, néhány éven belül úgyis meghalt volna, hiszen halandónak született. Tereld el bánatodról a gondolataidat, és inkább olyan dolgokról elmélkedj, amelyek méltóak egy hozzád hasonló férfihoz! Például gondolj arra, hogy pontosan addig élt, ameddig élnie kellett, vagyis a köztársaság fennállásáig! Láta az atyját tisztviselőként, konzulként és látnokként, nemesi származású férje volt, és az élet szinte minden áldását élvezhette. Akkor távozott az élők sorából, amikor a köztársaság is megdőlt. Hogyan is panaszkodhatnál te vagy akár ő a sors miatt?... Nincs olyan gyász, amit az idő múlása ne gyengítene vagy tompítana, de nem méltó hozzád, hogy az idő múlására várj ahelyett, hogy józan ésszel érnéd el ugyanezt az eredményt” (Cicero: *Correspondence With Friends* 4.5.1, 4-6. idézi Jo-Ann Shalton: *As the Romans Did*. 2. kiad. New York, 1998, Oxford University Press. 92. o.).

ISKOLÁT, DE NYOMBAN!

W. H. Anderson feleségével és barátaival ökrös szekéren érkezett Zambiába. Hosszú és fárasztó utazás vezetett arra a földterületre, amit a helyi törzsfő adott az Adventista Egyháznak az iskola felépítéséhez. Anderson asszony fát gyűjtött a vacsorához, férje pedig a terepet mérte fel. Rengeteg feladat állt előttük: meg kellett tanulni a helyiek nyelvét és munkásokat kellett keresni az iskola építéséhez. Meg akarták ismerni a helyi földművelő módszereket, mert az iskolának is szüksége volt egy gazdaságra. Arra gondoltak, hogy két év múlva talán elkezdődhet az oktatás.

Csakhogy már aznap megjelent egy fiú, aki tanulni jött. Anderson el akarta küldeni, de a gyermek meg sem mozdult. Ekkor eszébe jutott, hogy Jézus sem küldött el senkit, így iskola, könyv és nyelvismeret nélkül is belevágtak. Másnap még négy fiú jött, így elkezdődött a tanítás! Napközben építkeztek, este pedig a tábortűz köré ültek tanulni. Anderson megtanulta a nyelvüket, majd megismertette velük a betűket. Hamarosan egyszerűbb bibliai történeteket is sikerült a nyelvükön elmondania. Egyre több gyerek érkezett hozzájuk. Egy hónap múlva már 40 fiú „járt az iskolába”, és lányok is jöttek. Egy évvel később elkészült az első bibliatanulmány chitonga nyelven, amit a tanulók érdeklődve olvastak.

A gyerekek tanultak, az építkezésen és a veteményesben dolgoztak. Vályogból építettek kollégiumot, ebédlőt, osztálytermet és gyülekezetet. A ládák faanyagából Anderson egy hosszú asztalt készített. Éjszaka ágy híján a földön aludtak.

A kollégiumban azonban nem jutott mindenkinek szállás. Egy szombaton az istentisztelet végén öt fiú üldögélt az igazgató háza előtt. 150 km-t gyalogoltak, hogy az új iskolába járhassanak, de már nem jutott nekik hely. Ekkor Detjának, az afrikai tanárnak eszébe jutott, hogy a hosszú asztalon még senki nem alszik. Így aztán az újonnan érkezők öt hónapig a nagy asztalon ettek, tanultak és aludtak.

A gyerekek szépen fejlődtek, és a bibliai történetektől a szívük is megváltozott. David Livingstone, a híres misszionárius egyszer azt mondta, hogy ha a bitonga nép szíve megváltozik, az a kegyelem csodája lesz. Megtörtént. Ezek a gyerekek lettek a Rusangu Misszióiskola első növendékei. Az iskola a mai napig Isten szeretetét hirdeti.

Végső események

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: *1Thesszalonia 5:1-11*

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Krisztus visszatér és elhozza Isten ítéletét. A második advent bizonyossága miatt a hívők legyenek állandó készenlétben!

Érezni: Krisztus eljövételének tudatában kell élnünk, nem engedhetjük, hogy a világ elvonja a figyelmünket!

Cselekedni: Határozzuk el, hogy nem esünk a lelki bódultság állapotába!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Krisztus eljövételének bizonyossága

- A** Az „idők és időszakok” (5:1) kifejezés Pál levelében arra utal, hogy néhány thesszaloniai hívő megpróbálta kiszámolni Krisztus visszatérésének időpontját. Vajon az időpont-meghatározás miért nem a legjobb módja a Krisztus eljövételére való felkészülésnek?
- B** Krisztus visszatérését a tolvaj megjelenéséhez és a szülési fájdalomhoz hasonlítja Pál. Mit sugall ez a két hasonlat Krisztus visszatérésének módjáról?
- C** Az Úr napja az ítélet napja lesz. Hogyan viszonyuljunk az ítélethez?

II. Akarjunk készen lenni!

- A** Hogyan jellemeznénk a lelki értelemben alvó hívőt? Hogyan jellemeznénk azt, aki lelkileg éber? Melyikre hasonlít az életünk?
- B** Mi készíthet lelki éberségünk megőrzésére? Mit kell kiküszöbölünk és miért?

III. Legyünk éberek!

A gyakorlatban hogyan őrizhetjük meg lelki éberségünket?

Összefoglalás: Óvakodjunk az elbizakodottságtól és készüljünk Jézus második adventjére!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: A hívők bízzanak Krisztus eljövetelének bizonyosságában, és arra a napra készülve nem feledkezhetnek meg sem a késztetésről, sem a készenlétről.

1970-ben jelent meg az akkor még nem ismert amerikai evangelizátor, Hal Lindsey bibliai próféciákról írt *The Late Great Planet Earth* [A néhai nagy Föld bolygó] című könyve. Mt 24:32-34 verseit értelmezve azt állította, hogy Jézus visszatér 1988-ban, vagyis egy nemzedékkel Izrael állam 1948-as megalakulása után. A könyv nyomon követte a Közel-Kelet viharos eseményeit. Hamarosan bestseller lett és azóta is igen népszerű. Állítólag 54 nyelvre lefordították és több mint 35 millió példányt adtak el belőle! Tanulmányunk írásával egy időben, immár 25. alkalommal nyomtatják újra annak ellenére, hogy Jézus mégsem jött vissza 1988-ban!

Lindsey nem adta fel a vég idejének számítását. Az időpontot egyszerűen 2007-re módosította, amit azzal magyarázott, hogy az Ígéret Földjének teljes területe nem került Izrael állam tulajdonába az 1967-ben zajló hatnapos háború végéig. Jézus 2007-ben sem jött el, de Lindsey akkor sem ismerte be tévedését. Csupán annyit mondott, hogy egy nemzedék ideje nem 40, hanem 60-80 év. Új számítása szerint Jézus visszajövetelének valamikor 2027 és 2047 között kell megtörténnie.

A legtöbben félvállról veszik és bolondnak tartják az időpont-meghatározókat, ám Lindsey és a hozzá hasonlók könyveinek népszerűsége mutatja, hogy az emberek vágynak a szenzációra, amit egyesek kihasználhatnak, és az bizony veszélyes lehet. Akár vallási, akár politikai, sport- vagy egyszerű helyi hír, társadalmunk szívesen tálalja szenzációként, hogy az érdeklődést felkeltse. A szenzációkeltéssel az a probléma, hogy ha minden hírt felfújnak, az emberek végül semmit nem vesznek komolyan. Mint a túl sokszor farkast kiáltó fiú történetében, úgy válik lehetetlenné a fontos dolgok megkülönböztetése a szokásostól. Ha pedig valásról van szó, hit helyett cinizmus és kételkedés támad.

Elmélkedjünk: A hetednapos adventisták hivatalosan soha nem határozták meg Krisztus második eljövetelének idejét, azonban előfordul-e,

hogy közülünk némelyek mégis beleesnek a szenzációkeltés bűnébe? Ha igen, hogyan?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Az ítélet, 1. rész: Pál vigasztaló szavai (1Thessz 5:1-11)

A thesszalonikai új hívőket két okból nyugtalanította Krisztus második eljövetele: 1) aggódtak elhunyt barátaik sorsa miatt; 2) félték az elkövetkező ítélettől. Az első aggodalmukkal kapcsolatban már megnéztük Pál üzenetét a feltámadásról (4:13-18), amivel egymást vigasztalhatták (4:18). 1Thessz 5:1-11 verseiben Pál az ítélettel kapcsolatos aggodalmakra felel, szintén azért, hogy egymást vigasztalják (5:11).

Pál prédikációi komoly hatást gyakoroltak a thesszalonikai hívőkre. Bár meggyőződtek az „élő és igaz” Isten létéről (1:9) valamint a Fiúban való hit jelentőségéről, nyugtalanítani kezdte őket Pál üzenete az ítéletnap „eljövendő harag”-járól (1:10). Mivel nem mondhatták el neki félelmeiket, a pogány megtértek arra a következtetésre jutottak, hogy a probléma kezelésének legjobb módja, ha kiszámolják, „mikor” jön vissza Jézus. Minden bizonnyal úgy gondolták, ha ismerik az „időket és az időszakokat” (5:1), megtudják, mennyi idejük van felkészülni Isten ítéletének napjára.

A frissen keresztelt pogány hívők számára ez praktikus megoldásnak tűnt, azonban Pál rámutatott, hogy tervük nem fog működni, ráadásul letérít a helyes útról. Először arra hívta fel a figyelmet, hogy nincs értelme a második advent idejét számolgatni, mert váratlan lesz, mint a tolvaj érkezése (1Thessz 5:2; Mt 24:43-44; Lk 12:39-40) és hirtelen, mint terhesség végén a szülési fájdalom (1Thessz 5:3; Ézs 13:6-8; Jer 4:31).

Pál ezután arról biztosította a thesszalonikaiakat, hogy semmitől nem kell tartaniuk. Istennek nem az a szándéka, hogy bármelyiküket is „nyakon csípje”, hiszen üdvösségre és nem haragra rendelte őket (1Thessz 5:9). Ő tette meg az első lépést a megmentésük érdekében, amikor elküldte Jézust, hogy meghaljon a bűneikért és a világ bűneiért (Jn 3:16; Róm 5:6-10). Az Úr napján bekövetkező ítélet Isten népe javát fogja szolgálni (Jer 30:8-9). Egyedül azoknak kell rettegniük attól a naptól, akik Isten és népe ellenségei.

Elmélkedjünk: A thesszaloniakai új hívők ítélettel kapcsolatos problémája sok keresztény számára ma is küzdelem, mert nem tudják elhinni, hogy Isten szereti őket. Hogyan segíthetünk abban, hogy a hívők ne „féljenek” az ítélettől, ugyanakkor ne keltsük azt a hamis elképzelést sem, hogy saját igazságunkban is bízhatunk, nemcsak Istenben?

II. Az ítélet, 2. rész: A helyes felkészülés (1Thessz 5:1-11)

Pál ugyan megnyugtatta a thesszaloniakaiakat, hogy nem kell félniük az elkövetkező ítélettől, de ne feledjük, nem vetette el az Úr napjára való felkészülés szükségességét! Nem mintha a thesszaloniakai hívők nem akartak volna felkészülni az ítéletre, csupán a felkészülés módjáról alkottak hamis képet. Mi a felkészülés helyes módja? Pál válasza két fontos részből áll.

Először is nem szabad hinni a híresztelésnek, miszerint „*békesség és biztonság*” van. A világ sorsa a pusztulás, de a legtöbb ember nem foglalkozik a jövővel. Igaz ez azzal kapcsolatban, amit Jézus eljövetele jelent a világnak, de korunkra nézve is. Most semmi nem biztos, minden elmúlik.

Másodsorban, nem szabad hagyni, hogy a világ hamis biztonságérzetbe ringasson. Pál tehát arra hívja fel a hívők figyelmét, hogy maradjanak éberek és éljenek úgy, mint akik hiszik: a világ a végéhez közeledik, és hamarosan új világ jön. Ezért arra kéri olvasóit, hogy a világosság fiai legyenek, ne a sötétségé (5. vers); éberren figyeljenek és ne aludjanak (6. vers); józanok legyenek és ne részegek (6-8. versek); viseljék a hit fegyverzetét, ne legyenek védtelenek (8. vers).

Elmélkedjünk: Milyen jelek tanúsítják, hogy a mai világban sincs „*békesség és biztonság*”? Hogyan mutathatja be életünk azokat a jellemvonásokat, amelyeket Pál javasolt?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Szemléltetésképpen Jézus és Pál egyaránt használta a tolvaj képét, amikor a második adventről beszélt. Miért mond ellent ez a hasonlat a „titkos elragadtatás” elméletének?
- 2) „Az Úr napja” fontos téma a Szentírásban. Keressük ki a következő igeverseket, és beszéljük meg az általuk leírt különböző eseménye-

ket! Melyik igeszakasz jelenti számunkra a legtöbbet és miért? Ézs 2:12; 13:6, 9; Ez 30:3; Jóel 1:15; Ám 5:18; Zof 1:7, 14; ApCsel 2:20; 1Kor 1:8; Fil 1:6, 10; 2:16; 2Thessz 2:2; 2Pt 3:10

- 3) Vizsgáljuk meg Jézus tanításait arról, hogy nem szabad elbizakodottá válnunk, hanem maradjunk éberek, amint Mt 24:43; Mk 14:34, 37; Lk 12:39; 21:34-35 versei is tanácsolják! Milyen hasonlóságokat látunk Pál és Jézus tanításaiban?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) Hogyan gondolkodunk az ítélet tanával kapcsolatban? Vajon miért van az, hogy kevesen látják a pozitív oldalát?
- 2) Pál a következő szavakkal fejezi be az ítélet és az ítéletre való felkészülés szükségességének tárgyalását: „*Vigasztaljátok azért egymást!*” (1Thessz 5:11). Milyen bátorítást találunk Pál 1Thessz 5:1-11 verseiben feljegyzett tanításában? Hogyan bátoríthatnánk általa másokat is?
- 3) A Hetednap Adventista Egyház az utolsó napok mozgalmának tekinti magát, amit azért hívott el Isten, hogy a világnak hirdesse Jézus második adventje közelségét. Hogyan teljesíthetjük ezt a feladatot anélkül, hogy szenzációkeltőnek tűnnénk?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tevékenység:

- 1) Olvassuk el újra 1Thessz 5:1-11 verseit, és jegyezzük fel Isten népének jellemzőit a második adventre való készülődés közben! Kérjük meg a résztvevőket, hogy a következő héten keressenek gyakorlati példákat azzal kapcsolatban, hogyan lehet így élni! Beszéljük meg az ötleteinket!
- 2) Valószínűleg nem Hal Lindsey az egyetlen, aki jóslatokba bocsátkozott Krisztus visszajövetelét illetően. Keressünk rá az interneten erre a kifejezésre: „a világ vége idejének meghatározói”! A találatok szerint hány időpontot jelöltek meg az elmúlt húsz év során? Jézus világosan kijelenti, hogy senki nem tudja azt a napot és órát. Vajon miért van az, hogy sok keresztény mégis megpróbál jóslatokba bocsátkozni?

AZ IMA EREJE

Cathy Julius, a fokvárosi Riverside Adventista Iskola tanára. Különösen hálás Istennek, ha a tanítványai hitét tapasztalja. Meggyőződése szerint minden nehézség lehetőség arra, hogy a diákok Jézushoz térjenek. Az imádkozás éppoly természetes ebben az iskolában, mint a lélegzetvétel, és így azt is megtanulják, hogy Isten az élet minden területéről gondoskodik.

Dile, az egyik diák egyszer ijedten vette észre, hogy nem találja a mobiltelefonját. Ms. Julius többször is kérte a gyerekeket, hogy imádkozzanak. Tanítás után azon gondolkodott, mit is mondjon az ideges szülőknek. Ekkor két fiút pillantott meg a folyosón. Egyikük sírva ment oda hozzá: „Itt a mobil. Mostanában nem állunk jól anyagilag, és amikor megláttam Dile telefonját a ruhái között, arra gondoltam, eladom, hogy a pénzt a szüleimnek adhassam, de amikor imádkoztunk, a Szentlélek figyelmeztetett.” Ms. Julius megkönnyebbülten sóhajtott fel: „Szomorú vagyok a lopás miatt, de annak örülök, hogy hallgattál a Szentlélekre!” Ezután imádkoztak és elmentek az igazgatóhoz. Ms. Julius elmondta Dile-nak, hogy a fiúk, akik elvették a telefonját, hallgattak Isten szavára és visszaadták, amit elvettek. Azt is mondta, hogy feljelentést tehet, ha akar, de Dile nem szólt a rendőrségnek. Örült, hogy meglett a telefonja, a társainak pedig megbocsátott.

A szünetben a gyerekek kosárlabdáztak. Veronika biztonságos helyre tette a szemüvegét, de a játék végén sehol nem találta. Kétségbeesett. A tanár kérte az osztályt, hogy imádkozzanak. Ima után többeket is a szemüveg keresésére küldött. Veronika a teremben sírdogált. A tanár odament hozzá, és megint imádkoztak, de a gyerekek szemüveg nélkül tértek vissza. A kicsengetés után néhány lány szaladt hozzájuk. Megtalálták Veronika szemüvegét! „Letérdeltünk és kértük Istent, hogy mutassa meg, merre keressük, majd a focipályához sétáltunk. Valami csillogott a fűben. A szemüveg volt!” – mesélték. A tanár meglepődött: a lányok általában nem szoktak a pályához menni, a fiúk pedig könnyen rátaposhattak volna a szemüvegre játék közben. Isten valóban meghallgatta az imáikat! A tanár megtisztította a szemüveget, átnyújtotta Veronikának, majd ismét imádkoztak. Ezúttal hálaimeket mondtak.

Veronika családja nem adventista, de a hitük megerősödött, amikor hallották ezt a tapasztalatot.

A gyülekezeti élet

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: 1Thesszalonika 5:12-18

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Gondolkodjunk el a vezetők és a tagok szerepének jelentőségéről a hitközösségek egészséges fejlődésében!

Érezni: Igyekezzünk gyülekezetünket olyan helyre tenni, ahol a vezetők és a tagok összhangban dolgozhatnak együtt!

Cselekedni: Törekedjünk az építő szándékra és a szeretetre!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Jó vezetőkre és odaadó követőkre van szükség

- A** Isten műve mindig sikeresen haladt előre jó lelki vezetők irányításával. Milyenek szeretné látni Isten az egyház vezetőit? Hogyan végezzék feladataikat (vö. 1Thessz 5:14; 1Tim 3:1-7; Tit 1:6-9)?
- B** Izráel bírái és királyai közül milyen példákat említhetnénk a jó vagy rossz vezetői befolyásra?
- C** „egy... háznép sem állhat meg, amely meghasonlik magával” (Mt 12:25). Mit tehetnek a vezetők és a tagok a gyülekezet egységéért?

II. Becsüljétek egymást!

Milyen hasznunk származik a gyülekezet intéseiből, biztatásaiból és segítségéből? Milyen érzéseket ébresztett bennünk a gyülekezet gondoskodása?

III. Éld az életet!

- A** Akár vezetők, akár tagok vagyunk, mindannyian hatunk másokra. Mit tehetünk, hogy gyülekezetünk még jobb legyen?
- B** Hogyan mutathatjuk ki megbecsülésünket és szeretetünket a gyülekezeti vezetők munkájáért?

Összefoglalás: A vezetők és tagok kölcsönös tisztelettel és szeretettel végezzék a maguk feladatait, Isten ügyében összefogva.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Krisztus testében az Istennek való teljes engedelmesség, a kölcsönös szeretet, a tisztelet és egymás támogatása jellemezze a gyülekezeti vezetés és tagság életét!

Egy neves, vezetői képességeket vizsgáló szakember szerint minden a vezetőn áll vagy bukik. Döbbenetesen hangzik, de a történelem igazolja állításának igazságát. Akár az ószövetségi Izráel királyainak életét követjük nyomon, akár a jelenkor üzleti és politikai vezetőit tekintjük, azt látjuk, hogy a vezetőnek óriási szerepe van a felügyelete alatt álló emberek és események sikerében vagy bukásában.

Hogy bemutassuk, milyen hatást gyakorolhat ma egy istenfélő vezető a világban vagy az egyházban, tekintsük át a jó vezető jellemzőit!

A jó vezető:

- ☞ erejét jó célokba fekteti, megfelelő időben és megfelelő módon
- ☞ elszámoltatható a hibáiért
- ☞ kis és nagy dolgokban egyaránt becsületes
- ☞ motivál és lelkesít
- ☞ példamutatásával irányít
- ☞ másokat maga elé helyez
- ☞ megküzd a nehézségekkel
- ☞ szigorúan ragaszkodik a becsületességhez
- ☞ tudja, hogy mikor kell kompromisszumot kötni, de az elveivel nem alkuszik meg
- ☞ saját előmenetelénél fontosabbnak tartja mások szolgálatát
(John C. Maxwell: *Developing the Leader Within You*. Nashville, 1993, Thomas Nelson Inc. IX, 201, 202. o.).

Elmélkedjünk: A felsorolt vezetői tulajdonságok igen dicséretesek, mégis sokszor inkább kivételesnek, mint megszokottnak tűnnek. Hogyan juttathatnánk kifejezésre és/vagy fejleszthetnénk ezeket a vezetői képességeket?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. A gyülekezeti vezetők feladata és jelentősége (1Thessz 5:12-15)

Ne feledjük, hogy amikor Pál ez utóbbi tanításokat adta a thesszalonikai hívőknek, a gyülekezet még csak néhány hónapja létezett, és elsősorban pogány megtértekből állt! Az apostol által kijelölt vezetők tehát csak rövid ideig részesülhettek képzésben, mielőtt hirtelen (és nem feltétlenül legnagyobb örömeikre) reflektorfénybe kerültek. Tőlük telhetően mindent megtettek, hogy betöltsék a Pál hiánya által okozott űrt, de érthető módon nem mindenkinek tetszett az új felállítás. Pál irányítását elfogadta mindenki, de most olyan vezetőknek kellett engedelmeskedniük, akik közülük való, új hívők voltak.

A Pál távozása utáni üldözés miatt elképzelhető, hogy a gyülekezetvezetők elkövettek néhány hibát, és valószínűleg nem mindenki ismerte el tekintélyüket. Ebben a helyzetben kéri Pál a thesszalonikai megtértektől, hogy „becsüljék” a vezetőiket a fáradozásaikért (5:12).

Mi volt a gyülekezetvezetők feladata? Pál nem bocsátkozik részletekbe, de bizonyos dolgokat elárul. Először is, úgy jellemzi a helyi elöljárókat, mint akik a tagok között „fáradoznak” (12. vers). A „fáradozásnak” fordított szó a fizikai munka komoly erőfeszítéseire és kimerítő voltára utal. Az elöljárók valószínűleg főállásban dolgoztak gyülekezeti kötelességeik mellett, és fizikailag is elfáradhattak a nap végére. Ám a szolgálat jóval nehezebb része a mások terheinek, gondjainak és szükségleteinek hordozásából adódó lelki, szellemi és érzelmi fáradtság volt. A gyülekezeti vezetők munkájához az „intés” is hozzátartozott. Az intés a helytelen viselkedésre és annak következményeire való figyelmeztetést jelenti. Fontos megjegyezni, hogy Pál szóhasználatában nincs szó kemény szidásról, ami keserűséget és az értéktelenség érzetét keltené a másikban. Az intés célja nem a megsebzés, hanem a gyógyítás!

Az elöljáróknak kell a helyi gyülekezetről gondoskodni, de Pál arról is egyértelműen szól, hogy a szolgálat nem csupán az ő feladatuk. Isten mindannyiunkat elhívott, hogy törődjünk egymással, tehát fegyelmezzük a megtévedtet, bátorítsuk a csüggedőt és segítsük a lelkileg meggyengültet (Róm 14:1-2; 1Kor 8:10-11). Mindeközben nem szabad megfélemleni a türelemről (Róm 15:1; 1Kor 13:4) azok iránt, akiket szolgálunk.

Elmélkedjünk: Pál szerint a szolgálat feladata a lelkészekre és a tagokra egyaránt vonatkozik. Miért fontos, hogy a szolgálatot ne kizárólag a lelkészek feladatának tekintsük?

II. Az utolsó szó (1Thessz 5:23-24)

Az előjáróknak és a tagoknak szóló apostoli tanítások világosan mutatják, hogy nem alakul ki automatikusan az az életmód, amit Isten ajánl népének. Naponta határozzuk el, hogy átadjuk magunkat Istennek és mások szükségleteit a sajátunk elé kell helyeznünk. Azonban még ez sem elég. Pál világosan rámutat, hogy mindannyiunknak szüksége van a keresztény tanításra és irányításra. Az Isten országára való felkészülés nem magányos vállalkozás, az egész gyülekezeti család szerető gondoskodása és támogatása kell hozzá.

Az Istennek tetsző élet tanítása után Pál arra figyelmezteti a thesszalonikaiakat, hogy egyedül az Úr képes megváltoztatni az életünket. Magunktól nem tudunk megváltozni. Az istenfélő élethez szükséges erőt csak Isten adhatja (3:13), és ameddig engedjük, végzi bennünk a munkát.

Elmélkedjünk: A kereszténység megéléséről szólva egyesek azt mondják, hogy mivel úgysem tudunk változtatni, bízunk mindent Istenre. Milyen értelemben igaz ez, de milyen értelemben félrevezető?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Pál a vezetőkre és a tagokra egyaránt rábízta az intés feladatát. Milyen tanítást kapunk Páltól és Jézustól azzal kapcsolatban, hogyan kezeljük a helytelen viselkedést a gyülekezetben (Mt 18:15-20; 1Kor 5:1-5)?
- 2) Pál mindig az adott gyülekezet szükségleteire vonatkozó tanácsaival fejezte be a leveleit. Vessük össze Fil 4:1-9 és Kol 4:2-18 verseit 1Thessz 5:12-22 verseivel! Mi a közös a tanácsaiban? Vajon mi lehet a hasonlóság oka?
- 3) Bár a thesszalonikaiakat a hitük miatt üldözték, Pál mégis azt mondta nekik, hogy „*Mindenben hálákat adjatok*” (1Thessz 5:18). Vajon mire gondolt? Miért lehettek hálások?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) Hogyan mutassuk ki tiszteletünket és megbecsülésünket gyülekezetünk vezetői iránt akkor is, amikor nem értünk velük egyet? Mi a helyzet helytelen viselkedés esetében?
- 2) Pál azt mondja, hogy a keresztényeknek mindenki iránt türelmet és kedvességet kell tanúsítaniuk. Vajon az emberek kedvesnek és türelmesnek látnak bennünket? Ha nem, mit tehetnénk, hogy megváltozzon a véleményük?
- 3) 1Thesszalónika tanításai közül melyek bátorítanak leginkább?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Az emberek egy követhető minta segítségével tanulnak a legjobban. A következő tevékenységben a résztvevők konkrét példákat mondhatnak az 1. lépésben felvázolt vezetői tulajdonságokra!

Tevékenység: Alkossunk legfeljebb öt főből álló csoportokat! Soroljuk fel a sikeres vezető 18 jellemzőjét, és mindenkinek adjunk a listáról egy fénymásolatot! Csoportonként nevezünk meg valakit, akiben legalább egy vezetői tulajdonság megfigyelhető! Vessük össze a listáinkat!

A beszélgetés végén kérjük meg a résztvevőket, hogy helyezték a felsorolást otthonukban egy jól látható helyre, pl. a hűtőajtóra! Olvassák el többször a következő héten, és törekedjenek arra, hogy a vezetői tulajdonságok bennük is megmutatkozzanak!

SISIPHO ÚJ ISKOLÁJA

A nevem Sisipho. Idegesen léptem be a Riverside Adventista Iskola kapuján. Azelőtt egy nagyvárosi iskolába jártam, ahol a tanárok nem foglalkoztak azzal, hogy a nagyok megfélemlítik a kisebbeket. Mi lesz, ha itt is ugyanaz történik? Mi lesz, ha nem tudom megállni a helyem?

A tanár kedvesen fogadott. Bemutatott az osztálynak. Megpróbáltam mosolyogni és a gyerekek visszamosolyogtak. Miután kipakoltam a táskámból, ki kellett mennünk áhítatra. Azt sem tudtam, mi történik, csak mentem a többiek után. Nagyon megkönnyebbültem, amikor az egyik lány intett, hogy üljek mellé. Imádkoztunk, énekeltünk és meghallgattunk egy bibliai történetet. Nagyon tetszett! A délelőtt hamar eltelt. Az ebédlőben féltem, hogy egyedül kell ennem, de az osztálytársaim mellem ültek.

A napok csak úgy repültek. Jól éreztem magam az új iskolában. Az volt a legjobb, hogy tudtam, valakire mindig számíthatok. Azelőtt soha nem olvastam a Bibliát, így minden új volt nekem. Minél többet hallottam Istenről és a népéről, annál többet akartam tudni. Elkezdtem olvasni a Bibliát és mindennap imádkoztam. Hamarosan eldöntöttem, hogy követni fogom Jézust. Édesanyám látta a változásokat, és ő is nagyon örült, hogy rátaláltunk erre az iskolára. Az örömhöz az is hozzájárult, hogy ikertestvéreim születtek. Sokat segítettem az ellátásukban. Három hónapos korukban azonban mindketten megbetegedtek. A szüleim kórházba vitték őket, én pedig imádkoztam. Az órákon képtelen voltam figyelni, amit a tanáraim is észrevettek. Miután megtudták, mi történt, az egész osztály imádkozott a családomért. A félelmem elmúlt és két hét múlva az ikrek is hazajöhettek a kórházból.

A szünidőt a nagymamámnál töltöttem. Akkor halt meg a kisöcsém. Nem tudtam felfogni, hogy történhetett. Napokig csak sírtam. „Miért kellett meghalnia?” - kiáltottam Istenhez. Otthon aztán édesanyám elmagyarázta, hogy a halála nem Isten akarata, Ő éppen olyan szomorú, mint mi. A kételyeim mégsem múltak el. Az iskolában az osztálytársaim is vigasztaltak és imádkoztak értem. Az imájuk segített, és a hitem megerősödött. Nem tudom, hol lennék a keresztény barátaim nélkül! Boldog vagyok, amiért ebbe az iskolába járhatok, ahol örömről és bánatunkat megoszthatjuk tanárainkkal és osztálytársainkkal.

Ígéret az üldözötteknek

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: 2Thesszalonika 1:1-12

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: A második eljövettel érkező mennyei igazságszolgáltatás ígérete hogyan adhat erőt Isten követőinek kitartani hitük mellett?

Érezni: Bízunk, mert eljövetelekor Jézus minden rosszat jóra fordít!

Cselekedni: Bízunk védelmező Istenünkben, aki minden igazságtalanságért megfizet!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Isten mindent jóra fordít

A A szenvedésben az a legszörnyűbb, ha úgy érezzük, hogy Isten elhagyott. Milyen igeszakaszok és bibliai történetek bizonyítják, hogy Isten a megpróbáltatásainkban is velünk van, és mindenkinek megfizet, aki igazságtalanul bánik velünk?

B A 9. vers (új prot. ford.) azt írja a gonoszokról, hogy „örök pusztulással bűnhődnek az Úrtól”. Isten a büntetés végrehajtásában is igazságos. Hogyan értsük tehát azt, hogy a gonoszok büntetése örökké tartó szenvedés?

II. Próbákban edzett

A „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled” (Zsid 13:5) – ígéri Isten. Hogyan bátorítanak a próbák idején a fentihez hasonló ígéretek?

B Miért könnyebb elviselni a csapásokat tudva, hogy Isten tisztázni fogja a követőit?

III. Gyakoroljuk a türelmet!

A próbák az élet elkerülhetetlen velejárói, hogyan készülhetünk fel tehát az előttünk álló nehézségekre, amikor viszonylag könnyebb az életünk?

Összefoglalás: Isten jól tudja, milyen igazságtalanságok érik híveit. Krisztus eljövetelekor igazolni fogja a hűségüket, ellenségeiket pedig megbünteti.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: A földi történelem korszakai során a keresztények abból merítették erőt és reménységet a nehéz időkben, hogy Krisztus visszajön a követőiért és megbünteti a gonoszokat.

A történelem folyamán a keresztényeknek megpróbáltatásokkal és üldözésekkel kellett szembenézniük Krisztusba vetett hitük miatt. Lenyűgöző történeteket hallhatunk a korai keresztények kitartásáról. Kr. u. 177-ben, amikor Lyonban és Vienneben üldözték a keresztényeket, egyiküknek sikerült elmenekülnie, és arról számolt be, hogy egy Blandina nevű fiatal lányt órákon keresztül kínoztak... A brutális kegyetlenség mégsem törte meg, nem tagadta meg hitét. Csupán ennyit mondott: „'Keresztény vagyok, nincs miért szégyenkeznem'” (Eusebius: *The History from Christ to Constantine*. London, 1989, Penguin Books. 141. o.).

Hogyan tudták a keresztények megadással túrni a szörnyű kegyetlenkedéseket? A választ Polycarpus, keresztény püspök adta meg, mielőtt Kr. u. 155-ben mártírhalált halt. 68 éves korában a hitéért őrizetbe vették és a római uralkodó elé hurcolták, aki idős korára való tekintettel megkegyelmezett volna neki, ha megtagadja hitét. Többször is próbálták rávenni, hogy szidalmazza Krisztust, Polycarpus azonban csak ennyit mondott: „'68 éve szolgálom Őt és semmi rosszat nem tett ellenem. Hogyan is gyalázhathatnám Megváltómat és Királyomat?’ Amikor az uralkodó máglyával fenyegette, Polycarpus így válaszolt: 'A tűz, amivel fenyegetsz rövid ideig ég és gyorsan elhamvad. Te nem gondolsz az istentelenekre váró eljövendő ítélet tüzének örök büntetésére. Hát miért késlekedsz? Tedd, amit a szíved diktál!’” (Michael W. Holmes: *The Apostolic Fathers*. Grand Rapids, Mich., 1999, Baker Books. 235. o.). A korai keresztényeket azért üldözték, mert hitük Isten szeretetében és abban a felismerésben gyökerezett, hogy a világ hamarosan elmúlik. Krisztus visszatér, hogy megjutalmazza a hűségeseket és megbüntesse a gonoszokat (akkoriban még nem mindenki volt tisztában a végső büntetés természetével).

Elmélkedjünk: Még keresztényként is gyakran elfelejtjük, mit tett értünk Isten. Hogyan tarthatjuk szüntelenül figyelmünk homlokterében ezt, miközben éljük az életünket?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Üdvözetek és hálaadások (2Thessz 1:1-5)

Ha ajándékot kapunk vagy veszünk magunknak valamit, az izgatottság általában gyorsan elmúlik, és hamarosan ismét valami új dolog után áhítozunk. Ez a törvényszerűség szinte minden világi értékre vonatkozik. Pál üdvözlete 2Thesszalonika levelében azonban arra emlékeztet, hogy Isten „kegyelmével és békességével” kapcsolatban egészen más a helyzet. Leveleiben soha nem tér azonnal a sürgetően fontos témákra, hanem először időt szán arra, hogy olvasói figyelmét Isten kegyelmére irányítsa. Ez a téma egyáltalán nem untatja Pált. A kegyelem változtatta meg az életét és alakította át a thesszalonikai hívők szívét. Az apostol kiemeli, hogy hálát kell adnia a thesszalonikai hívőkért, és ez arra enged következtetni, hogy az újonnan megtértek kissé zavarban voltak, amiért sokat emlegette őket előző levelében és mások előtt is. Pál azonban nemcsak arra emlékezteti őket, hogy minden kereszténynek hálásnak kell lennie (1Thessz 5:18), hanem a dicséretet valóban kiérdemelték. Isten csodálatos változást idézett elő az életükben, és munkájának bizonyítéka megnyilvánult hitük, szeretetük és kitartó reménységük növekedésében is. Ez valóban okot adott a dicsekedésre, főleg mivel próbák és üldözések között kellett helytállniuk.

Vajon miben látta Pál Isten igazságos ítéletének bizonyítékát, miközben a thesszalonikai hívőknek üldözést kellett elszenvedniük? Régen Isten nemtetszése megnyilvánulásának tartották, ha valakit megpróbáltatás ért (emlékszünk Jób barátaira?). Az igazságos ítélet bizonyítékának két oldala van. Pál bizonyos mértékig a próbákban való kitartásukban is igazolódni látta Isten igazságos ítéletét. Kitartásuk mindenképpen azt bizonyította, hogy Isten jelen van az életükben. Ezenkívül az üldözésben is Isten igazságos ítéletének bizonyítékát látta. Hogyan lehetséges ez? Az apostol korábban már beszélt arról, hogy a keresztények számítsanak üldözésre. A feltámadt Krisztus jelenléte az életünkben annak a mennyei királyságnak az előíze, ami végül és végérvényesen a földi királyságok helyére lép (Dán 2:44-45), ezért nem meglepő, ha a világ rettegve törekszik Isten és követői munkáját hátráltatni. Azt bizonyítja a thesszalonikaiak üldöztetése hitük miatti, amivel Isten követőinek később is szembe kell nézni, hogy új kor közeleg.

Elmélkedjünk: Pál szerint az üldözés „Isten igazságos ítéletének” bizonyítéka az életünkben. Honnan tudhatjuk, hogy a próbák az evangélium miatt sújtanak, nem helytelen viselkedésünk következményeként?

II. Ítélet és igazságszolgáltatás Krisztus eljövetelekor

(2Thessz 1:5-12)

Ahogy tanulmányunk is rámutat, Isten ítélete sokakat nyugtalanít. Krisztus „bosszút áll” a gonoszokon, írja a 8. vers, ami zavarba ejtően hangzik. Hogyan egyeztethető össze ez a kép az evangéliumok szerető szívű Jézusával? Fontos megjegyezni, hogy a „bosszúállás” nem a legpontosabb fordítása annak a görög szónak, amit Pál használ. Az okozza a félreértést, hogy a magyar (és az angol) „bosszúállás” szóhoz rendkívül kegyetlen jelentés társul. A bosszúnak fordított görög szót az egyik angol bibliafordítás így írja: „büntetés”. Ennek semmi köze a társadalmunkban kialakult képhez. A görög szó („*ekdikézi*”) az „igaz”, „igazságos” vagy „igazság” („*dikaios*”) szóból származik, és azt jelenti, hogy „igazságosan ad”. Az igazságszolgáltatásnak tehát az igazságosságát emeli ki Pál a fenti igeszakaszban. Az 5. versben már megemlítette Isten „igazságos ítéletét”, és a 6. versben is azt mondja tetteiről, hogy „igazságosak”. Istennek ugyan le kell számolnia a bűnnel és a bűnösökkel, akik továbbra sem engednek kérésének és nem hajlandók megtérni, mi azonban erőt meríthetünk abból, hogy igazságosan fog cselekedni. Említést érdemel még a 7. versben a „*megjelenik*” kifejezés. Az Újszövetség három szóval utal Jézus eljövetelére. Az első levélben már találkoztunk az *eljövetellel* (lásd 8. tanulmány, Bibliakommentár). A másik két szó az *apokalipszis* és az *epifánia*. A 7. versben az *apokalipszis* szót használja Pál, melynek jelentése: „felfed valamit, ami eddig rejtve volt”. Bár Krisztus az emberek szeme előtt rejtve van, de hamarosan megjelenik. Milyen csodálatos lesz az a nap, amikor megláthatjuk!

Elmélkedjünk: Az isteni igazságszolgáltatás fontos téma a Szentírásban, és különösen azoknak jelent sokat, akiket igazságtalanul bántottak. Milyen értelemben jó hír Isten igazságszolgáltatása?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Pál azt mondja, hogy Jézus „*tűznek lángjában*” fog megjelenni (2Thessz 1:8). Minek a szimbóluma a „tűz” Istennel és/vagy az ítélet-

tel kapcsolatban? Nézzük meg a következő igeszakaszokat: 2Móz 3:2; 5Móz 4:24; Ézs 33:11-14; 66:15; Jel 1:14!

- 2) Jakab szerint hitünk próbája állhatatosságot eredményezhet (Jak 1:3, új prot. ford.). A próbák természetesen csalódást is okozhatnak, és előfordul, hogy az emberek megtagadják a hitüket. Hogyan birkózhatunk meg a problémáinkkal úgy, hogy hitünk inkább erősödjön, semmint meginogjon?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) Isten fel tudja használni a megpróbáltatások során szerzett tapasztalatainkat, hogy a hasonló helyzetbe került embereknek segítsen általunk (2Kor 1:3-6). Hogyan használhatjuk mások vigasztalására a tapasztalatainkat?
- 2) Pál szüntelenül imádkozott a thesszalonikai hívőkért (2Thess 1:11). Van valaki, akinek szüksége lenne állandó imáinkra? Ha igen, hogyan imádkozzunk szüntelenül, és hogyan maradhat erős a hitünk?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Talán azt gondoljuk, hogy ez a tanulmány elsősorban nem nekünk, hanem azoknak a keresztényeknek szól, akiknek üldözést kell elszenvedniük a világ valamely távoli pontján. A következő tevékenység segítségével a résztvevők megérthetik, hogy e heti témánk mindenkire vonatkozik.

Tevékenység: Hívjuk fel csoportunk figyelmét arra, hogy Pál a thesszalonikaiak megpróbáltatásait „üldöztetésnek” és „szorongattatásnak” nevezi (2Thessz 1:4)! Magyarázzuk meg, hogy míg az első kifejezés alatt a hívőket ért támadásokat kell érteni, a második általánosabb és bármilyen nehézséget jelenthet! Soroljunk fel közösen olyan problémákat, amelyek a „szorongattatás” kategóriájába tartoznak! Beszéljük meg, hogy miért nem feledkezhetünk meg egyik kifejezésről sem, amikor e heti tanulmányunkat fontolgatjuk.

RÁTALÁLTAM ISTEN ÚTJÁRA!

Egy dél-afrikai városban élek. Keresztényként nevelkedtem, de az életem örökre megváltozott, amikor felállítottak a városban egy nagy sátrat. A sátoros előadássorozatot a következő címmel hirdették meg: „Bizony hamar eljövök!”. „Ugyan ki?” - gondoltam magamban. Azt beszéltek, hogy a sátánisták szervezik ezeket az alkalmakat, de valaki azt mondta, hogy az előadó Jézus második eljövételéről fog beszélni. Ez még jobban felkeltette az érdeklődésemet. *Jézus egyszer már eljött kisgyermekként. Miért jönne el megint?*

A félelmemet legyőzte a kíváncsiságom, és este óvatosan a sátorhoz léptem. Tudni akartam, miről beszélnek, de nem mertem belépni, csak hallgatóztam. Ekkor rám köszönt egy férfi és a kezembe adott egy Bibliát. Bementem hát és helyet foglaltam. Az emberek egyáltalán nem tűntek ijesztőnek. Amíg várakoztam, belelapoztam a Bibliába. Nekem otthon csak Újszövetségem volt. Az előadó képekkel szemléltette a prédikációt, és rengeteget idézett a Bibliából. *A sátánisták nem idéznének a Bibliából* -gondoltam. Kezdttem meggyőződni arról, hogy igazat beszél. Az előadás végére úgy éreztem magam, mintha igazgyöngyöt találtam volna.

A templomunkban ritkán forgatjuk a Bibliát, én pedig még többet akartam tudni. Minden este visszajöttem és rengeteget tanultam. A sorozat végén megkérdeztem az előadótól, hogyan adhatnám át az életemet Istennek. A lelkész meghívott egy csoportba, amit azok számára szerveztek, akik még többet akartak tudni a Bibliáról és az adventista hitelvekről. A szüleim tudták, hogy eljárók ezekre az alkalmakra, de nem szóltak semmit. Amikor azonban megtudták, hogy a keresztségre készülök, megharagudtak. Másoknak sem tetszett, hogy 30 ember is adventista akar lenni, ezért a város egyházi vezetői megpróbálták mindenkit lebeszélni. Voltak, akik feladták, de én követni akartam Istent. Miután a felháborodás alábbhagyott, még többen jelentkeztek keresztségre. Végül 40-en keresztelkedtünk meg, és belőlünk alakult a város első adventista gyülekezete.

A globális missziós munkások megtanították, hogyan beszéljünk hitünkről másoknak is. Házról házra járva beszélgetünk az emberekkel és imádkozunk. Ma már 80 tagú a gyülekezetünk, sok a gyermek és a barátkozó. Szeretnénk egy saját imaházat, ahol mindenkit kényelmesen tudunk fogadni.

Az Antikrisztus

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: 2Thesszalónika 2:1-12

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Csak úgy nem esünk Sátán utolsó csalásának csapdájába, ha ápoljuk az igazság szeretetét!

Érezni: Növekedjünk az ismeretben és a Szentírásban kinyilatkoztatott igazság szeretetében!

Cselekedni: Olvassuk mindennap Isten Igéjét, és engedjük, hogy átalakíthassa az életünket!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Isten igazsága megóv a csalástól

- A** Néhány thesszalónikai hívő azt gondolta, hogy a második advent titokban már zajlik. Pál szerette volna eloszlatni tévedésüket, ezért felsorolta azokat az eseményeket, amelyeknek először be kell következni. Melyek ezek?
- B** Pál felsorolása milyen mértékben teljesedett korunkra?
- C** Krisztus visszatérése előtt Sátán meg akarja téveszteni az egész világot. Alapigénken mi mutat rá a hazugságra vagy a megtévesztésre? Egyedül mi védhet meg csapdájától?

II. Vágyódjunk az igazság ismeretére!

- A** „Az igazság szabadokká tesz titeket” – mondta Jézus Jn 8:32 versében. Milyen igazságról beszél? Miként tapasztalhatjuk, hogy Isten igazsága megszabadít?
- B** Mi lehet az oka, ha valaki nem akarja megismerni az igazságot? Miért veszélyes ez?

III. Tanuljunk meg szeretni az igazságot!

- A** Mit jelent az igazság szeretete a mindennapi életben?
- B** Az igazság ismeretétől hogyan juthatunk el az igazság szeretetéig?

Összefoglalás: Az egyetlen védelem Sátán csalásai ellen, ha megtanuljuk szeretni Isten Igéjének igazságát.

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Az igazság szeretete meg fogja védeni Isten követőit azoktól a hatalmas, az egész világon megnyilvánuló csalásoktól, amelyeket Sátán Krisztus eljövetele előtt tesz.

Vajon Sátán csalásai a vég idején megtéveszthetik a föld lakosainak többségét? Első hallásra talán nehéz elképzelni, azonban ne feledjük: a megtévesztés mesterénél nyilvánvalóan kevésbé tehetséges emberek is félre tudják vezetni „bölc” világunkat! Gondoljunk csak arra az esetre, amikor 1983 áprilisában bejelentették, hogy megtalálták „Hitler naplóit”! Hírügynökségi beszámolók szerint 1945-ben egy német tábornok mentette ki Hitler saját kézzel írt naplóit egy Drezda mellett lezuhant náci repülőből. A *Stern* német magazin már 1980-ban tudott a leletről, és 5 millió dollárt fizetett azért, hogy a dokumentumot kicsempésszék az NDK területéről. Az angol kiadói jogokat a *Newsweek* és a *Sunday Times* magazinok vásárolták meg. A hitelesség megállapításához a *Stern* európai és amerikai szakértőket bízott meg az egyik oldal három, egymástól független grafológiai elemzésével. A szakértők mindegyik esetben egyetértettek: a naplókat valóban Hitler írta. A *Sunday Times* felkérte még Hugh Trevor-Roper-t, a világhírű Hitler-szakértőt is a kötetek alapos megvizsgálására. A dokumentumok első áttekintése után azt nyilatkozta, hogy szakértői véleménye szerint a naplók hitelesek.

Azonban két nappal azelőtt, hogy az első részletet a *Sunday Times* közölte volna, Hugh Trevor-Roper kételkedésének adott hangot. Az újabb vizsgálatok azt bizonyították, hogy mégis hamisítványokról van szó. A nyomok végül Konrad Kujauhoz, a kisvárosi hamisítóhoz vezettek. Kujau később elárulta, hogyan járt túl a szakértők eszén. Kiadott életrajzokból különböző részleteket válogatott össze, mellékes információkat talált ki Hitlerről és utánozta a kézírását. A teával meglocsolta papírlapokat az asztalhoz csapkodta, hogy réginek és kopottnak tűnjenek. Letartóztatták és 5 év börtönbüntetésre ítélték (’Konrad Kujau’, *London Times*. 2000. szept. 14. száma).

Elmélkedjünk: Ha egy kisvárosi csaló ennyi szakértőt félre tudott vezetni, képzeljük csak el, micsoda megtévesztéssel fog Sátán előrukkolni a vég idején! Mit tehetünk, nehogy törbe ejtsen?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL! BIBLIAKOMMENTÁR

I. Le ne térjete az útról! (2Thessz 2:1-3)

Valószínűleg legszívesebben azonnal rátérnénk a fenti igeszakaszban tárgyalt utolsó idők csalásaira, de először fontos megérteni Pál későbbi mondandójának hátterét. Az első három vers elárulja, hogy az apostol számára az új hívők lelki jóléte a legfontosabb. Jó úton indultak el, de az utolsó idők eseményeivel kapcsolatos spekulációk túlságosan aggasztották őket. Fennállt a veszély, hogy megfélekednek arról, hogyan kell élniük a jelenben.

Pál a következő két szóval jellemzi lelki nyugtalanságukat: „tántorítottat és háborítottat”. A „tántorítottat” kifejezés szél vagy hullámozás okozta ingó mozgásra utal. Mintha Pál fejében egy hajó képe jelenne meg, ami hamarosan felvonja a horgonyt vagy viharban hanykolódik. A „háborítottat” szó belső félelemre, riadt rémületre utal. Ez a fajta szorongás ártalmas következményekkel járhat a keresztény életre nézve. Annyira felkavarhatja az emberek lelkét a jövő eseményeitől való félelem, hogy a hit általi élet küzdelemmé válik a jelenben. Jézus Máté 24. fejezetében figyelmeztetett erre a veszélyre: *„Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljetek”* (Mt 24:6).

Mi volt a thesszalónikaiak rémületének az oka? Némelyikük arra a következtetésre jutott, hogy Krisztus már visszatért. Bár különösen hangzik, mégsem meglepő. Az új hívők mindig fogékonyabbak a hamis tanításokra, mert még nem volt idejük meggyökerezni a Szentírásban. Mivel a második advent szó szerinti értelmezése kizárja, hogy Jézus már visszajött volna, csak arra következtethetünk, hogy néhányuk esetleg azt gondolta, Krisztus már visszatért lélekben. Talán a Jehova Tanúinak a hitéhez hasonló módon gondolkodtak, akik szerint Jézus második eljövetele 1914-ben már megtörtént lélekben.

Elmélkedjünk: Pál attól tartott, hogy a thesszalónikaiakat túlságosan megrémiszi a végső események híre, és többé nem akarnak Krisztusért

élni a jelenben. Miközben Jézus közeli eljövételére várunk, hogyan óvakodhatunk attól, nehogy hitünk terén egyik vagy másik végletbe essünk?

II. A nagy lázadás (2Thessz 2:3-12)

Korábban már beszélt arról Pál, hogy Krisztus visszatérése hirtelen és váratlan lesz (1Thessz 5:2). Most pedig arról ír, hogy Krisztus még nem jöhetett el, mert bizonyos eseményeknek először meg kell történni. Az első a nagy „szakadás” (2Thessz 2:3), vagy „lázasítás” Isten ellen, amit gonosz erők szerveznek titokban (vö. Mt 24:10-12; ApCsel 20:29-30; 1Tim 4:1; 2Tim 3:1-5; 4:3-4).

A hitehagyással a bűn (vagy törvénytelenység) emberének kell megjelennie, fűzi hozzá Pál. A „megjelenés” kifejezés azt jelzi, hogy az illető titokban akarja tartani a személyazonosságát. Pál nem nevezi meg, de a tulajdonságok, amelyeket vele kapcsolatban megemlít, elárulnak bizonyos dolgokat. Először is a viselkedése Sátán fondorlatosságára emlékeztet. Sátánhoz hasonlóan Ő is Istennek tartja magát és a trónjára vágyik (Ézs 14; Ez 28). Ahogyan Sátán szembeszáll Istennel és követőivel (Zak 3:1-2), a bűn embere is „ellene áll” Istennek és a művének. A tanulmányunk rámutat, hogy Pál leírása a bűn emberéről (2Thessz 2:8-10) megegyezik a kis szarv hatalmának jellegzetességeivel, melynek segítségével Sátán Isten követőit és művét akadályozza (vö. Dán 8:9-12; 23-25). E két jel Sátánra és azokra az eszközeire mutat, akik által a korszakok folyamán a megtévesztés munkáját végezte.

Az idők végén maga Sátán igyekszik elnyerni a világ imádatát: véghezviszi a történelem legnagyobb csalását és meghamisítja a második adventet! Pál a második adventre is használatos kifejezéssel utal a bűn emberének „jövételére” (2Thessz 2:9), aki úgy próbálja nagy csalását igazolni, hogy „*a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival*” érkezik. Péter szinte ugyanezeket a szavakat vonatkoztatta Jézus szolgálatára (ApCsel 2:22).

Pál szavai egyértelműek. A végső megtévesztés annyira meggyőző lesz, hogy csak azokat nem csapja be, akik hajlandóak befogadni „*az igazságnak szeretetét*” (2Thessz 2:10; vö. Mt 24:24; Mk 13:22).

Elmélkedjünk: A reformátorok tanításával megegyezően a hetednapi adventisták is a pápasággal azonosítják a bűn emberét. Azonban milyen

veszélyt rejt magában, ha kizárólag a pápaság szerepére figyelünk az utolsó idők eseményei között? Természetesen arról sem szabad megfeledkeznünk, de a probléma nem szűkül le a pápaság szerepére.

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Mindannyian ismerjük Jákób csalásának történetét. Még milyen bibliai történetekben fordul elő, hogy az egyik ember becsapja a másikat? A beszámolók tanulsága alapján hogyan kerülhető el a megtévesztés csapdája?
- 2) Pál azt mondja, hogy azért vesznek el egyesek, „*mivelhogy nem fogadták be az igazságnak szeretetét*” (2Thesz 2:10). Bár a sorsuk elszomorító, mégis milyen „örömhír” rejlik a „*nem fogadták be*” kifejezés használatában?
- 3) „*Micsoda az igazság?*” (Jn 18:38) – kérdezte Pilátus Jézustól. Hogyan válaszolnánk erre a kérdésre, tudva, milyen nagy jelentőséget tulajdonít Pál az „*igazságnak*” 2Thesz 2:10, 12 verseiben?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) A Szentírás azt írja Istenről, hogy Igéjének prédikálása által tartja vissza a gonoszt. Isten visszatartó ereje hogyan nyilvánul meg az életünkben?
- 2) Sátán csalásai sokakat meg fognak téveszteni. Mit tehetünk ma, hogy azokat is meg tudjuk védeni, akiket Isten ránk bízott?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Tanítók részére: Pénteki tanulmányunk rámutat, hogy manapság nem sokan tartják fenyegetőnek a pápaságot, és főleg nem látják benne a kulcsszereplőt, aki majd Isten népe ellen szervezkedik a föld történelmének végső eseményeiben. Ennek és a pápaságról alkotott adventista felfogásnak az ismeretében (ami megegyezik a Bibliával és a Prófétaság Lelke írásaival) mégis bölcsebb körültekintően kezelni e kérdést. A következő tevékenység ebben segíthet.

Tevékenység: Hangsúlyozzuk: a feltámadás óta Sátán minden erejével azon munkálkodik, hogy tönkretegy Krisztus munkáját követői életében és a világban! Csoportokban soroljunk fel olyan embereket és intézményeket, amelyek a „bűn embere megjelenésének” tekinthetők!

AZ ISTENTISZTELET FÁJA

Az idős fa a kert sarkában áll az út mellett. A kérgét már letisztította a nap, az eső és a sok kíváncsi gyerek kezecskéje. A talaj kikopott körülötte és a gyökerek felszíne is sima lett, mert az izgatott gyermekek és a fáradt felnőttek ott szoktak üldögélni. A gyerekek minden szombaton itt tartják istentiszteletüket, ez a fa a „gyülekezeti termük”. Itt énekelnek és tanulnak Jézusról.

Ingwavuma városának gyarapodó gyülekezete a közösségi ház egyszobás épületében található szombatonként. A gyerekeknek nem jut más hely, csak a poros udvar óriás fája alatti terület. Ha esik, a közösségi házban kell lenniük a felnőttekkel. A közösségi ház sok más programnak is otthont ad. Egyszer asszonyok jönnek kötni és beszélgetni, máskor a város ügyeit vitatja meg itt a tanács.

Szombat reggel az adventista hívők átrendezik a termet. Miközben gyülekeznek, Istent dicsőítő énekeket énekelnek. A gyerekek az istentisztelet fája alatt találkoznak néhány méterrel arrébb. Énekelnek, majd átismétlik az előző heti aranymondást. Ezután az új bibliai történetet hallgatják meg. A tanító képekkel szemlélteti, amit mesél. A végén kérdéseket tesz fel, a gyerekek pedig lelkesen válaszolnak. A történet átvétele után az aznapi aranymondást gyakorolják: *„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteiket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban”* (Fil 4:19). *„Szerintetek mit jelent ez az igever?”* - kérdezi a tanító.

„Azt jelenti, hogy ha bajban vagyunk, kérhetjük Isten segítségét, és Ő segíteni fog.”

„Azt jelenti, hogy ha nincs ételünk, kérhetünk Istentől, és Ő adni fog.”

„Azt jelenti, hogy nem kell aggódnunk, mert Jézus tudja, mire van szükségünk, és megadja nekünk.”

„Ügyesen válaszoltatok!” - veszi vissza a szót a tanító. „Isten valóban tudja, hogy mire van szükségünk. Néha mások segítségét kéri ahhoz, hogy a szükségleteinket kielégíthesse. Ebben a negyedévben az egész világ segíteni fog nekünk, hogy építhessünk egy gyülekezetet Ingwavumában. Ha nekünk is lesz végre külön termünk, más szülők is engedni fogják a gyermekeiket, hogy velünk együtt tanulhassanak Jézusról.”

A gyerekek meghajtják a fejüket és imádkoznak, majd búcsúzóul énekelnek egy szép éneket Jézusnak.

A gyülekezet hűségének megtartása

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: 2Thesszalónika 2:13-18

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: A keresztény életben is számítanunk kell nehézségekre és kihívásokra, ezért Istenben bízva álljunk szilárdan hitünkben!

Érezni: Szükségünk van Isten megtartó kegyelmére és erejére, hogy a nehézségek idején ki tudjunk tartani.

Cselekedni: Törekedjünk arra, hogy mindennap felismerjük Isten megtartó kegyelmét az életünkben!

A TANULMÁNY VÁZLATA:

I. Nehéz idők jönnek

- A** A keresztények néha azt hiszik, hogy ha Jézus követése mellett döntenek, számukra megszűnnek az élet valódi nehézségei. Mit tudhatunk meg 2Thessz 2:13-17 verseiből arról, hogy a keresztény élete sem mentes a komoly gondoktól?
- B** Ha egyaránt tapasztalja az élet nehézségeit hívő és nem hívő, miért jó kereszténynek lenni?

II. Isten hűséges

- A** Pál azzal vigasztalja a thesszalónikai hívőket, hogy „*hű az Úr*” (3:3). Hogyan bizonyította Isten hűségét a Szentírásban?
- B** Isten hűsége miért jelent vigaszt a nehézségek idején?

III. Keressük Isten segítségét!

- A** Ha felismerjük Isten hűségét, hogyan viselkedünk a mindennapokban?
- B** Hogyan fejezhetjük ki imában, hogy szükségünk van Isten megtartó kegyelmére és el is fogadjuk azt?

Összefoglalás: Ne engedjük, hogy a keresztény élet nehézségei megleljenek és elcsüggyesszenek! Merítsünk erőt abból, hogy velünk van Isten és győzelemhez segít!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

A lelki növekedés alapja: Isten megtartó kegyelme elég erőt ad ahhoz, hogy a külső-belső megpróbáltatások között is kitartsunk hitünkben.

A thesszalónikai új hívőknek szóló utolsó figyelmeztetések hasonlóak ahhoz, amit évekkkel ezelőtt egy édesapa mondott gyermekeinek egy családi kirándulás alkalmával. A gyermekek kérésére egy nap elmentek a vidámparkba. Mivel ez volt az első ilyen alkalom, lelkesedésükben elhatározták, hogy mindent kipróbálnak, amit csak lehet. A szülők tudták, hogy ha nem vigyáznak, bajuk eshet. Az egyik hullámvasútról a másikra szállva mindig elmondták a gyerekeknek, mire számítsanak, de főleg arra figyelmeztették őket, hogy erősen kapaszkodjanak!

Pál hasonló figyelmeztetést adott a thesszalónikaiaknak a második levél vége felé: „*Álljatok szilárdan, és ragaszkodjatok*” (2Thessz 2:15, új prot. ford.), hangzott legfontosabb tanácsa. Tudta, hogy a keresztény élet is tele van nehézségekkel. Azt akarta, hogy a thesszalónikaiak már kezdetől fogva tisztában legyenek ezzel. Nem szabad megijedni a problémáktól, még akkor sem, ha azok a gyülekezeten belül támadnak. Azzal bátorította a hívőket, hogy nem számít, milyen helyzetbe kerülnek az élet „hullámvasútján”, csak elszántan „kapaszkodjanak” Jézusba.

Elmélkedjünk: Miért van az, hogy sok hívő könnyedén megbirkózik a nehézségekkel, mások pedig megtörnek alatta?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Szilárdságunk alapja (2Thessz 2:13-17)

Ha valakire rátör a félelem, az aggodalom vagy a pánik, általában nem könnyű megnyugtatni. Ilyen emberrel beszélve igyekezzünk nyugodtak maradni, úgy próbáljuk elmagyarázni, hogy a félelmei alaptalanok. Pál

is pontosan ezt teszi második levele végéhez közeledve, még hozzá mes-
terien.

Korábban már láttuk, hogy a thesszalónikai új hívők rémülettel gondol-
tak Krisztus eljövetelére. Miután Pál felismeri „ántorított és háborított”
lelkiállapotukat, először is helyreigazítja azt, ami félelmet keltett bennük
- a vég idejéről alkotott téves nézeteiket. Vigasztaló lehetett hallaniuk,
hogy a „vég” még nem jött el. Azután pedig amiatt aggódtak, hogy vajon
mi lesz, ha azok közé kerülnek, akiket Sátán megtéveszt, akik elvesznek.
Egyik félelem helyett jött a másik.

Pál biztosítja őket, hogy nincs mitől tartaniuk azon a napon. Valójában
még csak nem is aggódik értük. Mi táplálja Pál bizalmát? Először is arra
emlékeztet, hogy Isten választotta ki őket a kezdettől fogva (2Thessz
2:13). Jézus ugyanezt mondta a tanítványainak: „*Nem ti választottatok
engem, hanem én választottalak titeket*” (Jn 15:16). Pál itt természetesen
nem a kálvini eleve elrendelést hirdeti. Egyszerűen arról beszél, hogy
azért üdvözülhetünk, mert Isten kezdeményezte az emberiség megmen-
tését. Tehát nem fogja hagyni, hogy bárki könnyedén elveszen. Az
ember csak akkor juthat kárhozatra, ha szándékosan és kitartóan vissza-
utasítja Isten kegyelmének hívását. Ezt pedig abból láthatjuk, ahogyan
Pál az elveszettekről ír: „*elvesznek; mivelhogy nem fogadták be az igazság-
nak szeretetét*” (2Thessz 2:10).

Ráadásul arra emlékezteti a thesszalónikaiakat, hogy az Isten országára
való felkészülés folyamatát (a megszentelődést) Szentlelke által Isten
végzi bennünk (vö. 1Thessz 4:3; 5:23; 2Thessz 2:13). Bármit tegyen is
Sátán, nem kell félelemben élnünk! Isten megtesz mindent megmenté-
sünkért, amíg hajlandóak vagyunk engedni neki.

Ezért Istennek a múltban, a jelenben és a jövőben végbevitt tettei alapján
Pál azt mondja a thesszalónikaiaknak, hogy „álljanak szilárdan és
ragaszkodjanak” a tanításaihoz. Csak akkor állhatnak ellen a hamis taní-
tásoknak, ha ragaszkodnak az igazsághoz. Mivel nem akarja, hogy ismét
úrrá legyen rajtuk az aggodalom, Pál újra Isten szeretetére emlékezteti
őket (2Thessz 2:16). Ő az, aki képes megszilárdítani ingatag lelküket
vigasztalásával és erősítésével (17. vers).

Elmélkedjünk: Az aggodalom tönkre teheti az ember életét és hitét. Mire hivatkozik Jézus Mt 6:25-34 verseiben, hogy követői szívéből elűzze az aggodalmat?

II. Pál imája (2Thessz 3:1-5)

Pál apostolt sokszor csodáljuk bámulatos teljesítményeiért, pedig éppen olyan ember volt, mint bármelyikünk. Felismerte, hogy saját erejéből nem végezheti az Úr művét. Ezért minden levelében arra kéri az embereket, hogy imádkozzanak érte és szolgálataért. A 3. fejezet első néhány versében két fő imakérése volt. Kérte, hogy imádkozzanak 1) az evangélium gyors terjedéséért és megdicsőüléséért; 2) a gonosz emberektől való szabadulásáért.

Amikor az evangélium terjedéséről beszél, valószínűleg egy fürgelábú atléta képe jelenik meg gondolataiban. Voltak futóversenyek is a két-évente megrendezett sportjátékok között, amelyeket Korinthusban és abban a városban tartottak, ahol Pál valószínűleg megírta levelét. Az apostol már máskor is élt az atléta hasonlatával (1Kor 9:24-27), és talán egy ószövetségi kép is felvillant előtte Zsolt 147:15 verséből. Szeretné, ha az Ige gyorsan terjedne, és bárhova kerül, az emberek dicsőítsék. Pál második kérésében egy bizonyos csoportra utal (gonosz emberekre), nem általánosságban beszél az ellenségeiről. Figyelembe véve a támadásokat, amelyek nem sokkal korábban a thesszalonikai hitetlen zsidóktól és most Korinthusban is érték (ApCsel 18:12), valószínűleg rájuk gondol. Később mások között is hasonló ellenállásba ütközik (ApCsel 19:23-40; 1Tim 1:20).

Elmélkedjünk: Pál arra kérte a thesszalonikaiakat, hogy imádkozzanak az evangélium akadálytalan terjedéséért az egész világon. Az imádságon kívül mit tehetünk még, hogy „*az Úrnak beszéde terjedjen és dicsőíttessék*”?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Pál apostol volt, mégis számos nehézséggel kellett megbirkóznia. Mit tudhatunk meg a következő igeszakaszokból hányattatásairól? Ami pedig még fontosabb, hogyan küzdhetette le azokat (2Kor 11:24-28; 12:7-10)?

- 2) Pál Isten hűségére emlékeztetve vigasztalja a thesszalonikaiakat. 2Thessz 2:13-3:17 versei szerint mi mindent tesz Isten a követőiért, hűségét bizonyítva?
- 3) Hogyan „vigasztalja” a szívünket a gyakorlatban az Úr (2Thessz 2:17)?
- 4) Pál kétszer is szól arról, hogy Isten „megerősíti” a követőit (2Thessz 2:17; 3:3). Mit ért Pál „megerősítés” alatt?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) Pál azért imádkozik, hogy „*a békességnek Ura*” adjon nekünk „*mindenkor minden tekintetben békességet*” (2Thessz 3:16). Milyen mértékben tapasztaljuk Isten békességét az életünkben? Hogyan tapasztalhatnánk még teljesebben?
- 2) Mit tehetünk, nehogy keresztényként semmittevően, mások dolgába avatkozva éljünk?

A DÉL-AFRIKAI DIVÍZIÓ

Madagaszkár népességének fele a hagyományos törzsi vallást gyakorolja: a halottaikat tisztelik. Sokan nem hallották még Isten szeretetének üzenetét. A fővárosban nagy a szegénység. A gyerekeknek gyakran önmagukról kell gondoskodniuk. Mai adományainkkal egy árvaház létesítését támogatjuk, ahol biztonságos helyet, iskolát és Jézusba vetett reménységet adhatunk a legszegényebb gyermekeknek.

A zsúfolt adventista középiskolába sok nem keresztény diák is jár. Évente kb. 80 keresztség van az iskolában. Adományainkkal ma az épület bővítését támogatjuk.

A Zürcher Adventista Egyetem lelkészképző szemináriumként indult, de a növekvő igényeknek megfelelően ma már egyre többféle képzés folyik. Az egyetemnek egy új, modern épületre lenne szüksége, hogy megtarthassa állami elismertségét.

Namíbiában minden 120 ember közül egy adventista, azonban sokan még mindig nem értik Isten szeretetét. A himbák vályogkunyhókban élnek, nincs szükségük áramra és vezetékes vízre. Hitük szerint az őseik segítik őket a mindennapi életben. Többségük írástudatlan, hagyományait szájról szájra adják át. A misszionáriusok évekig imádkoztak azért, hogy meg tudják szólítani ezt a népet. Ma egy csapat dolgozik azon, hogy a bibliai történeteket az ő gondolkodásmódjuk szerint fogalmazzák meg. Tavaly napelemes MP3 lejátszókat osztottak szét a törzsi vezetők között, hogy a himbák saját nyelvükön és nekik megfelelően hallgathassák Isten üzenetét. Ebben a negyedévben mintegy 200 himba település számára biztosítunk MP3 lejátszókat.

A Dél-afrikai Divízió területén minden 63. ember adventista, de a **Dél-afrikai Köztársaságban** 513 közül csak egy. A Riverside Adventista Iskola 80 éve szolgálja a közösséget. A diákok többsége nem adventista, szegényebb településekről érkeznek és alig beszélnek angolul. Az iskola munkájának eredményeképpen minden évben többen keresztkelnek. Új termekre lenne szükségük a 60 éves, átmenetire tervezett, életveszélyes épület helyett.

Néhány éve gyülekezet alakult Ingwavuma városában. A 80 gyülekezeti tag a közösségi ház egyetlen termét bérli szombatokként. Hely híján a gyermekek egy fa alatt tartják az istentiszteleteiket. Telket már sikerült vásárolniuk, de építőanyagra nincs elég pénz. A mai adományainkból többek között ezt a két projektet is támogatjuk.

Jegyzetek
